

အဘယ်ကြောင့် စာပတ်ရမည့်နည်းနဲ့

ဆောင်းပါးအထွေထွေ
ဝိ-မိုးရင်း

READING IS AN ADVENTURE
that never ends!

လူမှာအစာနှစ်မျိုးရှိ၏။ စိတ်၏အစာ၊ ကိုယ်၏အစာပေတည်း။
 ကိုယ်ခန္ဓာမှာအသက်နှင့်အားအတွက်အစာအာဟာရသည်
 အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သလိုစိတ်မှာလည်းအစားအစာရလိုနေရာ
 စိတ်အာဟာရဓာတ်ကင်းချေကလူမျိုးတို့၏တိုးတက်ရေး၊
 ပြေးပွဲမှာစိတ်ဉာဏ်အင်အားကင်းမဲ့သဖြင့် နောက်ကျ၍နေရမည်သာတည်း။
 ကိုယ်၏အစာကိုမစားဘဲအငတ်ခံလျှင်
 ကိုယ်ခန္ဓာသေကျေပျက်စီးရသလိုစိတ်၏အစာကိုမမှီဝဲဘဲ
 အငတ်ခံချေကစိတ်ဉာဏ်အရာ၌အသေကောင်ပမာအသက်ကင်းမဲ့လျက်
 ကျက်သရေမရှိသောအသုဘအလောင်းကောင်နှင့်တူပေလိမ့်မည်။
 ၎င်းစိတ်၏အစာမှာအစာဖြစ်ဖို့အကွဲတစ်လုံးလုံးလိုနေရာ
 ထိုအကွဲတစ်လုံးရှေ့မှာကပ်ချေကဗီတာမင်ဓာတ်အာဟာရကိုပေးသော
 ထူးမြတ်သောအစာပင်ဖြစ်ပေသည်။

KEEP CALM
 and read a book

ISBN 9789997136770

PMN75 9 789997 136770
 MMK 5,500.00

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အဘယ်ကြောင့်
စာဖတ်ရမည်နည်း
ပီမိုးနင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၂၅

အဘယ်ကြောင့် စာပတ်ရမည်နည်း ပီပိုးနင်း
စာမျက်နှာ ၁၅၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ဇွဲသန်းသျှင်း စုဆောင်းခဲ့သည်ကို
ကိုအောင်မြင်ဦး (လူထုစာကြည့်တိုက်)မှ
ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ကူညီပါသည်။

မာတိကာ

စာပေရေးရာပိုင်း

၁။ စာအကြောင်း	၅
၂။ အဘယ်ကြောင့် စာဖတ်ရမည်နည်း	၁၁
၃။ စာဖတ်ကြပါ	၁၆
၄။ သင်သည် အကယ်ပင် စာဖတ်တတ်ပါ၏လော	၂၁
၅။ ဝတ္ထုရေးဆရာများ	၂၅
၆။ စာရေးဖြစ်နည်း အတုမခိုးနှင့်	၂၈
၇။ ဆင်းရဲငတ်မွတ်နေရသော စာရေးဆရာများ	၃၁
၈။ ပညာတတ်	၃၄
၉။ ကျွန်ုပ်သည် ၅၀၀၀ စားထက် အောင်မြင်၏	၃၈
၁၀။ ပညာရှိ	၄၁
၁၁။ ပညာရှိသူ မရှိ	၄၃
၁၂။ စာရေးဆရာများနှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ	၄၆
၁၃။ မြန်မာစာ၏ ဖောက်ပြန်ခြင်း	၄၉
၁၄။ မြန်မာစာများ တိုးတက်ခြင်း	၅၄
၁၅။ ဝတ္ထုရေးနည်း	၆၀
၁၆။ သတင်းစာ	၆၄
၁၇။ စာရေးခြင်းအလုပ်	၆၆

အထွေထွေပိုင်း

၁။ ဘာကြောင့် ပိမိုးနင်း ဖြစ်ရသနည်း	၇၁
၂။ ပိမိုးနင်း၏အကြံဉာဏ်	၇၇
၃။ ပိမိုးနင်း၏အဆို	၈၀
၄။ ဆရာပိမိုးနင်း၏ အပူတရား	၈၂
၅။ မစ္စတာပိမိုးနင်း အကြံအစည်များ	၈၅
၆။ တက်လူနှင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း	၈၈
၇။ နွားသိုးဘို့ထောင် ရာဇဝင်ပြောင်	၉၆
၈။ သေမှာမကြောက်နဲ့	၁၀၁
၉။ တစ်ဖက်သတ်မတွေးနှင့်	၁၀၅
၁၀။ ဆရာကြီး ပိမိုးနင်းနှင့် သဘင်ပညာသည်များ	၁၀၉
၁၁။ မယားဂုဏ်ရည်	၁၁၂
၁၂။ ယခုကာလ တိုးတက်ခြင်းသည် အကျိုးရှိပါ၏လော	၁၁၇
၁၃။ ဇွဲဆိုမှ ဇွဲ	၁၂၂
၁၄။ လွတ်လပ်ခြင်း၏လက်ယာလမ်း	၁၂၆
၁၅။ နောင်ရေးကိုမျှော်	၁၂၉
၁၆။ သာယာခြင်း	၁၃၅
၁၇။ လူတို့၏ဆရာများ	၁၃၉
၁၈။ အနပ်နှင့် အပါး	၁၄၁
၁၉။ စကားပြောနည်း	၁၄၄

နောက်ဆက်တွဲ

ပိမိုးနင်းကဗျာများ

(က) ဥစ္စာရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း	၁၅၃
(ခ) သင်္ကြန်မိုးဘွဲ့ တေးထပ်	၁၅၆
(ဂ) ကြောက်ဘွဲ့ မျိုးချစ်စိတ်	၁၅၇

စာပေရေးရာပိုင်း

စာအကြောင်း

ယခုခေတ်သည် မြန်မာစာကို တိုးတက်ဂရုစိုက်၍လာသောခေတ် ဖြစ်သောကြောင့် စာ၏အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားရန် လိုပေသည်။

စာရေးကောင်းဆိုသည်မှာ အဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုပါသနည်း။ အဘယ်ကဲ့သို့သောစာကို စာကောင်းဟု ခေါ်ပါသနည်း။ ဤအချက်နှစ်ချက်ကို သဲသဲကွဲကွဲသိသူတို့သည် နည်းပါးလေသည်။ Literature အကြောင်းကိုသိသော အင်္ဂလိပ်စာတတ်၊ သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာတတ်သူများမှာကား ထိုအကြောင်းကို အများအားဖြင့် သိကြလေသည်။

မကြာမီက မဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရာ အဘယ်စာရေးဆရာက ရာဇဝင်တတ်သည့်အတွက် စာရေးကောင်းသည်၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က သဒ္ဒါသင်္ဂြိုဟ်၊ ပါဠိတတ်သဖြင့် စာရေးဆရာများတွင် အဘယ်ပုံထူးသည်ဟု ပြောလေသည်။

စာကောင်းဆိုသည်မှာ ရာဇဝင်နှင့်လည်းမဆိုင်၊ အဘိဓမ္မာတတ်ခြင်းနှင့်လည်းမဆိုင် ဖတ်၍ကောင်းအောင် သစ်လွင်ထူးခြားသော စိတ်ကူးဉာဏ်ကူးများကိုပြသော စာများကိုသာ စာကောင်းခေါ်၍ ထိုကဲ့သို့သောစာများကို ရေးသားသူများကို စာရေးကောင်းဟု ခေါ်ရလေသည်။

ရာဇဝင်တတ်သောကြောင့် စာရေးကောင်းဟု မဆိုနိုင်။ စာရေးကောင်းသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ရာဇဝင်ကို တတ်ခြင်းကြောင့် စာမှာ ပို၍

mgyoe.com

မကောင်း၊ စာပို၍ညံ့မှာကိုပင် စိုးရလေသည်။

အဘိဓမ္မာတတ်သောကြောင့် စာရေးမကောင်း၊ စာရေးကောင်းသူ တစ်ယောက်မှာ အဘိဓမ္မာ များအားကြီးသဖြင့် ၎င်း၏စာမှာ ငါးသိုင်းများ ဟင်းဟုံ၍ပင် နေတတ်လေသည်။

အချုပ်မှာ စာကိုရေးရာ၌ မိမိတတ်ကြောင်းကိုပြလိုသော မာန ဝင်၍ လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း စာကို ထိခိုက်တတ်လေသည်။

ထို့ပြင် မိမိသင်၍တတ်သောပညာတွေကို မိမိ ရေးသားသော စာထဲ ဆို့ ဆွဲ၍သွင်းလိုသောစိတ်က လွှမ်းမိုးအားကြီးသောကြောင့် ပင်ကိုဉာဏ် ထွက်ခွင့်မရ။ ပင်ကိုအသံအစား ပဲ့တင်သံတွေများ၍ နေတတ်လေသည်။

မိမိရေးသောစာ၌ သင်ဖူး၊ ကျက်ဖူးသော ပညာဂုဏ်ကိုမပြလိုဘဲ ဖတ်သူပျော်ပါစေ၊ ဖတ်သူကြေကွဲပါစေ၊ ဖတ်သူထိတ်လန့်ပါစေ၊ ဖတ်သူ ဝမ်းနည်းပါစေ၊ ဖတ်သူပြုံးရွှင်ပါစေ၊ ဖတ်သူမှတ်ပါစေ၊ ဖတ်သူ သတိ သံဝေ ရပါစေဟူသော စိတ်ဖြင့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရေးတတ်သော ဆရာမှသာ စာရေးကောင်းဖြစ်၍ ၎င်း၏စာကို စာကောင်းဟုခေါ်ရလေ သည်။

ဥပမာ- ယခုမျက်မြင် ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၌ မစ္စတာမောင်မှိုင်းသည် ရာဇဝင်တတ်သော စာရေးဆရာကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျော်ကြားခြင်း မှာ ရာဇဝင်ကောင်းခြင်းကြောင့်မဟုတ်၊ ၎င်း၏ ပင်ကိုဉာဏ်ကောင်းခြင်း ကြောင့်ဖြစ်ရာ ဖတ်သူတို့၏စိတ်၌ စွဲ၍နေသော ၎င်းစာအတိုအစများမှာ “ချောင်းဦး ဆယ်ရွာ အလုံ မုံရွာတစ်လျှောက်မှာ ပြောင်းဖူးသည် ငကြာငမ့်...” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “တစ်မျိုး ဝဋ်ကြမ္မာဆန်းကြယ်တဲ့ငနဲမှာဖြင့် ပုဆိုးချွတ် ကာ လမ်းလယ်၌လှဲချင်ပေါ့၊ နင့်ကိုက အခြေရိုင်းသဟယ် တင့်အပျိုနဲ့ လှဲ ချေပေါ့၊ ရွှေမှိုင်းရယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မမေ့ပေါင် စာအတည် မှန်ရက် ကနဲ့၊ အမေ့မောင် ထေရ်ရဟန်းငယ်က၊ ပြည်မန်းမှာ စာသင်စဉ်က မကြာခင် လေ မြန်မာဘုရင်ကို သိမ်းတော့မတဲ့” ဟူ၍လည်းကောင်း... ဤကဲ့သို့သော ရာဇဝင်၊ မဟာဝင်နှင့်မဆိုင်သော ကိုယ်ပိုင်စကားအဆန်းများဖြစ်ကြလေ သည်။

မစ္စတာမောင်မှိုင်း၏စာများ၌ ရာဇဝင်စကားများမှာ ဖတ်သူတို့၏

နှုတ်ဖျား၌မကျန် ယခုမျက်မြင်အတွေ့အမြင် အရာကလေးများကို ရှေးပညာရှိ များနှင့်မတူအောင် ထူးထူးခြားခြား ရည်ငံ၍ထားသော စာပိုဒ်များသာ ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

မစ္စတာမောင်မှိုင်းမှာ အယူအဆလွဲ၍နေ၏။ အကယ်၍ စာရေးရာ ၌ ရာဇဝင်ကို မေ့နိုင်သလောက် မေ့၍ထားပြီး မိမိမျက်မြင် ယခုကာလ ဖြစ်ပျက်သည့်အခြေအနေတို့ကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ ထူးထူးခြားခြား စကား အသုံးမျိုးနှင့်ရေးချေက ယခုအထိ ရေးခဲ့သမျှသောစာတို့ထက် များစွာ ပိုမို ၍ကောင်းသော အဓိကရစာများ ပေါ်ထွက်ဖို့ရှိလေသည်။ အကိုးအကား ဆိုသည်မှာ ကြိုကြိုက်သည့် အနည်းငယ်မျှသောအခါကလေးများမှာသာ အသုံးပြုအပ်လေသည်။ ရာဇဝင်ဆိုင်သော အချက်အလက်တို့ကို ရေးရာ ၌ကား ရာဇဝင်ကို အစွမ်းကုန်ရေးနိုင်လေသည်။ ထိုအခါ ရာဇဝင်စာ ဖြစ် လိမ့်မည်။ Literature စစ်စစ်ကြီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဘားနပ်ရှော၊ မစ္စတာဝဲ၊ ၎င်းစာရေးဆရာကြီးများသည် ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်၊ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် ရာဇဝင်တို့ကို တတ်သူများဖြစ်ကြ၏။ သို့တတ်သည့် အလျောက် မိမိတို့၏စာများ၌ ရာဇဝင်ကို မစ္စတာမောင်မှိုင်း အားကိုးသလို အားကိုးမိချေက ယခုလိုကျော်ကြားကြမည်မဟုတ်။ ရာဇဝင်တတ်မှန်း အများ သိကြသောကြောင့် သိပ္ပံပရော်ဖက်ဆာ (ဝါ) ကျောင်းဆရာများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်၍နေကြပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ရာဇဝင်တတ်သောကြောင့် ကဝိကောင်းဖြစ်လျှင် ရာဇဝင် ထက် အသုံးကျ၍ အဖိုးအတန်ဆုံးသော ဓမ္မသတ်၊ ရာဇသတ်များကိုတတ် သည့် ရှေ့နေတို့မှာ ကဝိအကျော်တွေ ဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။ ပေါ်လစ်တစ် အလုပ်၊ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုလုပ်လျှင်ကား ရာဇဝင်အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း 'history never repeats' ဟူသော နောက် တိုး နောက်သစ်စကားအရ နိုင်ငံရေးအလုပ်မှာပင် ရာဇဝင်တတ်ခြင်းသည် အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။ အီကော်နော်မိပညာသည် လွန်စွာ အဖိုးတန်၏။ ထိုပညာကိုတတ်ခြင်းကြောင့် စာရေးကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ပြင် စက်သေနတ်ခေတ်၌ အဲမောင်းဆိုသည်မှာ အဘယ်အရာဟု သိခြင်း ကြောင့် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

mgyoe.com

သဒ္ဒါတတ်ခြင်းသည်လည်း စာရေးကောင်းခြင်းနှင့် မဆိုင်ပေ။ စာရေးကောင်းသူတို့မှာ သဒ္ဒါကို သတိမရ၍ အလင်္ကာကို အမှတ်မထား၊ ၎င်းတို့၏ကလောင်မှထွက်သောစာများမှာ သဒ္ဒါအလင်္ကာကို ပညာရှိခေါ် ပရော်ဖက်ဆာ (ဝါ) ကျောင်းဆရာများကထုတ်နုတ်၍ ကျောင်းသားများအား သင်ပေးကြရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါကိုတတ်သော မြန်မာလူမျိုးသည် ပါဠိသဒ္ဒါတတ်သူထက် စာရေးမည့်နိုင်ပေ။ ပါဠိသဒ္ဒါတတ်သည် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာကို အနက်ပြန်နိုင်သည်ဆိုသူများ ရေးသောစာများ၌ ဝါကျအပိုင်းများ မှား၍နေခြင်းများကို တွေ့ရဖူးလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာများ၌ ရာဇဝင်ပညာ၊ အဘိဓမ္မာပညာတို့ကို ဆေးအတတ်၊ ဗေဒအတတ်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်နည်းအတတ်ကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ်ကျွမ်းကျင်သောအနေနှင့် ရေးမှသာ အရာရောက်နိုင်လေသည်။ စာရေးကောင်းခြင်းကြောင့် အိတ်စ်ချိန်းအလုပ်ကို ရေးချေကစာကောင်းဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။ အိတ်စ်ချိန်းအလုပ် လုပ်၍နေသူများကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ကိုရေးစေပြီး စာအမှားအယွင်းကလေးများကို အယ်ဒီတာက ပြုပြင်၍ထည့်မှသာ အဖိုးတန်စာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ထို့အတူ ရာဇဝင်ကို တစ်ဖက်သတ် လိုက်စားသော ရာဇဝင်ဆရာများကို ရေးစေပြီးနောက် အယ်ဒီတာက ၎င်း၏ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို မပျက်စေဘဲ အမွမ်းတင်၍ပေးမှ စာကောင်းဖြစ်နိုင်လေသည်။ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာများ၌ ဤအချက်ကို သတိမထားကြဘဲ စာရေးတတ်လျှင် မည်သည့်အကြောင်းကိုမဆို ခေါင်းကြီးပိုင်းဆရာက မိမိသာ အမြဲရေးသည်မှာ ကြီးသောအမှားဖြစ်လေသည်။

အယ်ဒီတာမှာ စာရေးဆရာကောင်းကြီးဖြစ်ဖို့လည်း မလို၊ အဘယ်ပညာကိုမှ ထိထိရောက်ရောက်တတ်ဖို့လည်း မလို။ အဘယ်လိုစာကိုထည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု ဝေဖန်တတ်သော ဉာဏ်သာလို့၍ ခေါင်းကြီးပိုင်းနှင့် အရေးကြီးသောအခန်းများမှာ တစ်ဖက်သတ် ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူတို့ ရေးသောစာများကိုသာ အမှားကင်းရုံ ပြုပြင်၍ ထည့်အပ်ကြလေသည်။ အယ်ဒီတာဆိုသည်မှာ စာရေးဆရာမဟုတ်၊ ထုတ်ပေးသူမျှဖြစ်လေရာ သတင်းစာ၌ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖူးရုံမျှနှင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို အယ်ဒီတာဟု ခေါ်၍နေသူတွေလည်း ရှိကြလေသည်။

စာရေးဆရာများမှာလည်း အသီးသီး သန်ရာကို ရေးကြရ၏။ ကဗျာ သမားက ကဗျာ၌သာ ကျော်ကြားနိုင်၏။ ဝတ္ထုဆရာ၊ ဇာတ်ဆရာ၊ အတွေး အခေါ်ဆရာ၊ မှတ်သားစရာ(အက်ဆေး)စာ၊ ပုံတိုဆရာ၊ ပုံရှည်ဆရာ စသည် ဖြင့် ရှိကြလေရာ စာရေးဆရာဆိုလျှင် မည်သည့်စာမျိုးကို ရေးရမည်ဟု စွဲမှတ်ခြင်းသည် အမှားကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသတည်း။

အရေးကြီးသောအချက်တစ်ခုမှာ ယခုခေတ် စာရေးဆရာများမှာ ရှေးကနှင့်မတူ၊ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် ပိုမိုများပြားမှ အဆင့်အတန်းမီနိုင် လေရာ ရှေးပညာ ယခုကာလပညာများကို အနည်းငယ်မျှစီ သိဖို့လိုလေ သည်။ သို့သော်လည်း ယခုခေတ်မှာ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၏ ကျေးဇူး ကြောင့် မည်သူမဆို နားလည်အောင် မည်သည့်အကြောင်းအရာ၊ မည်သည့် ပညာကိုမဆို ရှေးကနှင့်မတူ တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းလင်းစွာ ရေးတတ်ကြ ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ (ဤကား မြန်မာစာတိုးတက်ခြင်းဖြစ်၏။) ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဗဟုသုတများဖို့ရန်မှာ ရှေးကလောက် မခက်ပေ။ ဦးဖိုးကျားရေးသော ငါးရာငါးဆယ်အကျဉ်းချုပ်၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်၊ သူရိယ ဦးသိမ်းမောင်ထုတ်သော မြန်မာ့သူရဲကောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမျိုး စသည့် စာရှင် စာမြန်မျိုး နောင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် ဘာသာပြန်စာမျိုးများသည် ရှေးအခါ ကာလများစွာ ဖတ်မှသိရသော အကြောင်းအရာများကို နာရီပေါင်း အနည်း ငယ်မျှနှင့် ရနိုင်အောင် စီရင်ထားသောစာများဖြစ်ကြလေသည်။ ရာဇဝင် ကိုလည်း ယခုခေတ် ကာလပေါ် ရာဇဝင်ဆရာများ မြန်မာဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုတေသနအသင်းကြီးမှ ထုတ်သောစာများ၊ ပိဋကတ်တိုက်များ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဗဟုသုတစုံလင် ဖို့ရန် လွန်စွာလွယ်ကူလေသည်။ ထိုမျှလောက် လွယ်ကူပါလျက်နှင့်ပင် ခေတ်မမီသော မြန်မာ စာရေးဆရာများစွာတို့ကို သတင်းစာတိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များမှာ တွေ့ရှိရသည်မှာလည်း အံ့ဖွယ်ရာတစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ ခေတ်မီမှ ယခုခေတ် စာရေးဆရာကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အချို့သော မြန်မာ သက်သက် စာရေးဆရာများမှာ လွန်စွာအရေးကောင်း၍ လင်္ကာပြောင်ကြ ပါလျက် ခေတ်မမီသောကြောင့် ကိုယ်ပိုင်တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ကြံစည်၍ မရေးနိုင်။ ပဲ့တင်သံများကိုသာ ရွတ်ကြရလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကျောင်းသုံး

မြန်မာစာအုပ်များကို နှံ့စပ်အောင် ဖတ်ရုံမျှနှင့် ခေတ်အတော်အတန် မိနိုင့်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိရသည့် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သော မြန်မာသတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာများသည် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သော မြန်မာကျောင်းဆရာများလောက် ခေတ်မမီကြသဖြင့် ၎င်းတို့အား အနည်းငယ်မျှ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်၍ မထားဝံ့အောင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ မကြာမီက စာတစ်ပုဒ်၊ ဆုံးမစာတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ရင်း ထိုစာမှာ ကြီးပွားရေး ဆိုင်ကိုလိုဂျီ စာမျိုးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏စာမျိုးနှင့် လွန်စွာအသံတူသဖြင့် ငါ ဒီစာကို ဘယ်တုန်းက ရေးလိုက်ပါလိမ့်မလဲဟူ၍ပင် စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့ စဉ်းစားမိခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ် ရေးလေ့ရှိသောသဘောမျိုး ထပ်တူဖြစ်၍နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖတ်ရာ ဆုံးခါနီးကျမှ လမ်း၌ ထောင်ထုပ်ကို ကောက်ရသူသည် သူတစ်ပါး ပေါ့လျော့မှုကြောင့် မိမိရသောငွေဖြစ်ရာ ပိုင်ရှင်အား ပြန်၍ပေးခြင်းသည် မိုက်မှားခြင်းဖြစ်ပြီး သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရိုးသားခြင်းနှင့် ကြီးပွားခြင်းမှာ တစ်လမ်းစီဖြစ်သည်ဟူသောစကားကို တွေ့ရသောအခါကျမှ ကျွန်ုပ် ရေးသောစာ ဟုတ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ဤစာကိုရေးသူမှာ စာ၏အသံကို အတုခိုးရာ၌ များစွာ ချီးမွမ်းလောက်၏။ အကျိုးအကြောင်းမှာကား ပဲ့တင်သံဖြစ်၍နေ၏။ ၎င်း၌ ကိုယ်ပိုင်အနှစ်သာရဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိဘဲ ပညာရှိလုပ်ချင်ကြောင်းကို အဆိုပါစာပိုဒ်ဖြင့် သိရလေသည်။ ၎င်းထက် ပိုမိုအံ့ဖွယ်ရာကောင်းသူများမှာ ထိုစာများကိုလက်ခံသော အယ်ဒီတာများဖြစ်ရာ သတင်းစာဂျာနယ်အလုပ်ကို ကလေးကစားစရာ အလုပ်ကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောထားကြောင်း သိရလေသည်။

တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၊
နံပါတ် ၁၀၊ စာ ၁၅၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၃၄။

အဘယ်ကြောင့် စာဖတ်ရမည်နည်း

လူမှာ အစာနှစ်မျိုးရှိ၏။ စိတ်၏အစာ၊ ကိုယ်၏အစာပေတည်း။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အသက်နှင့်အားအတွက် အစာအာဟာရသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သလို စိတ်မှာလည်း အစားအစာ ရလိုနေရာ စိတ်အာဟာရဓာတ်ကင်းချေက လူမျိုးတို့၏တိုးတက်ရေး၊ ပြေးပွဲမှာ စိတ်ဉာဏ်အင်အား ကင်းမဲ့သဖြင့် နောက်ကျန်၍နေရမည်သာတည်း။ ကိုယ်၏အစာကို မစားဘဲ အငတ်ခံလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ သေကျေပျက်စီးရသလို စိတ်၏အစာကို မမှီဝဲဘဲ အငတ်ခံချေက စိတ်ဉာဏ်အရာ၌ အသေကောင်ပမာ အသက်ကင်းမဲ့လျက် ကျက်သရေမရှိသော အသုဘအလောင်းကောင်နှင့် တူပေလိမ့်မည်။ ၎င်းစိတ်၏အစာမှာ အစာဖြစ်ဖို့ အကွရာတစ်လုံးလိုနေရာ ထိုအကွရာတစ်လုံး ရှေ့မှာ ကပ်ချေက ဗီတာမင်ဓာတ်အာဟာရကို ပေးသော ထူးမြတ်သောအစာပင်ဖြစ်ပေသည်။

များစွာသောသူတို့သည် စာကို အပျင်းပြေသော်လည်းကောင်း၊ အပျော်သော်လည်းကောင်း ဖတ်ကြသည်။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း ဖတ်သူတို့မှာ အားလပ်သောအချိန်ကို ပျော်ပျော်နှင့် ကုန်လွယ်စေရန်မျှ သဘောထားကာ ဖတ်ကြလေသည်။

စာဖတ်ခြင်းကို ရှေးဦးပထမ စာပေလိုက်စားသူတို့က အစပြုကြ၏။ အလုပ်အကိုင်သမားများက အစပြုကြသည်မဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း

၂၀ မတိုင်မီအခါ၌ စီးပွားရေးအကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင် အရောင်းအဝယ် များနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များ မပေါ်မရှိခဲ့ကြချေ။ အလုပ်အကိုင်၊ အရောင်းအဝယ်နှင့် စာအုပ်များမှာ ထိုအခါသမယ၌ ဆက်ဆံခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ယခုခေတ်အခါ၌ တံငါလူမျိုးများ၏ အလုပ်မှာ စာနှင့်မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ထိုအခါ၌ လုပ်ကိုင်ကြစည်ရေးမှာ စာနှင့်မသက်ဆိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါသမယ၌ စာကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်းအတွက်သာ ဖတ်ကြ၏။ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ အတွက် ဖတ်လေ့မရှိကြပေ။

ယခုခေတ်အခါမှပင် ကြံရေး စည်ရေး၊ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့်ပတ်သက် သောစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုသူ နည်းပါးလေသည်။ အများအားဖြင့် အပျင်း ပြေ ဗဟုသုတကိုရဖို့မျှသာ သဘောထား၍ ဖတ်ကြလေသည်။ ဗဟုသုတ သည် ပရိသတ်အလယ်၌ စကားပြောရန်မျှထက် ပိုမို အသုံးမဝင်ချေက ထိုဗဟုသုတသည် အဘယ်မှာ အကျိုးရှိပါမည်နည်း။

ထိုနည်းလမ်းသည် လွန်စွာမှားလေသည်။ ယခုအခါ မင်အိုး ကလောင်တံသည် အလုပ်တိုက်မှာ အရေးကြီးသလို စာဖတ်ခြင်းသည် စီးပွား ရှာကြံလုပ်ကိုင်ရေးအတွက် အရေးကြီးလေသည်။

စာတစ်အုပ်ကိုဖြစ်စေ၊ သတင်းစာတစ်ခုကိုဖြစ်စေ ဖတ်ရှုသောအခါ ရရှိသော အသိတစ်စုံတစ်ရာကို ငါ အဘယ်နည်းဖြင့် အသုံးပြုပါမည်နည်း။ ထိုအသိသည် အဘယ်ပုံ အကျိုးရှိနိုင်ပါမည်နည်းဟူ၍ စဉ်းစားအပ်လေ သည်။

အတတ်ပညာအလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်သူမှန်က စာကိုဖတ်ရာ၌ မိမိ၏ အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်အတွက် အသုံးကျမည့်အချက်တစ်ခုခုကို စာ၌ တွေ့ရတတ်၏။ သို့တွေ့ရသည့်အခါ မှတ်သား၍ အချက်ကျစွာ အရေး ပေါ်လျှင် ထိုအချက်ကို အသုံးပြုဖို့လိုလေသည်။

ယခုခေတ်သည် အပြောင်းအလဲနှင့် တိုးတက်ခြင်းအရာ၌ လွန်စွာ လျင်မြန်လေရာ မည်သည့်နည်းလမ်းဖြင့် အသက်မွေးသည်ဖြစ်စေ မိမိ၏ နည်းလမ်းအလုပ်နှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များကို အမြဲ ဖတ်နိုင်မှ ခေတ်ကိုမီနိုင်လေရာ သို့ဖတ်ခြင်းမှာလည်း စာတစ်အုပ်တလေမျှ ဖတ်ရုံနှင့်မပြီး၊ နောက်ဆုံးပေါ်၊ ပေါ်သမျှ အသစ်အဆန်းထွင်သမျှစာကို

ဖတ်နိုင်မှ ခေတ်ကိုမိလျက် ခေါင်းဆောင်၍ နည်းသစ်၊ လမ်းသစ်အကြံသစ် များကို ထွင်နိုင်ဖို့ ရှိလေမည်။ သို့မဟုတ်ချေက အချက်ကောင်း၊ လမ်းအခွင့် ကောင်းများကို အခြားသူများအသုံးပြုပြီး မိမိမှာ နောက်ယောင် နောက်ပါ သာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မြန်မာလူမျိုး အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူတို့သည် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို သော ကျမ်းများကို မဖတ်လိုကြချေ။ ၎င်းတို့မဖတ်ဖူးသော အင်္ဂလိပ်ကျမ်း အချို့ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထားသောကျမ်းဖြစ်ချေက အင်္ဂလိပ်စာ မဟုတ်သောကြောင့် မဖတ်ဘဲနေလျှင် အသိနောက်ကျဖို့သာ ရှိလေသည်။ ထို့အပြင် မိမိ၏ဘာသာစကားကို ရှုတ်ချရာကျသဖြင့် မျိုးချစ်စိတ် ကင်းမဲ့ရာသို့ ရောက်လေသည်။ ဂျပန်လူမျိုးများမှာ အနောက်တိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန် စသည့် ဘာသာများမှပြန်ဆိုသောကျမ်းများကို ဖတ်ကြသဖြင့် ယခုအခါ ဥရောပတိုင်းသားတို့၏ အဆင့်အတန်းကို မိလျက် ဥရောပ တိုင်းသားများကိုပင်လျှင် အချို့သောဌာနများ၌ လွှမ်းမိုးစပြုကြလေသည်ကို သိရလေသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ (အမ်အေ) အောင်သူ ဟိန္ဒူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်၍နေရာ စာရေးသူက ခင်ဗျား ဘင်္ဂါလီမဂ္ဂဇင်းများကိုလည်း အဖတ်သားကိုဟု ပြောဖူးရာ ၎င်းလူက ကျွန်တော်တို့ ဘာသာစကားကို ကျွန်တော်တို့မှမဖတ်လျှင် အဘယ်သူ ဖတ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာစကားဟာ အင်မတန်မှ အဖိုးတန်ပါတယ် ဟု ပြန်၍ ပြောလေသည်။

မြန်မာလူမျိုး အင်္ဂလိပ်စာတတ်များ၌ ထိုဂုဏ်အသရေရှိ ဘင်္ဂါလီ လူမျိုးကဲ့သို့ မျိုးချစ်စိတ်ကောင်းအမှန်ရှိသူ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ခြင်းအတွက် မရှက်မကြောက်သူ၊ မြန်မာစာကိုကောင်းသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်စားသူ အဘယ်မျှလောက် များစွာရှိပါသနည်း။ အချို့က မြန်မာဖြစ်လျက်နှင့် ကျွန်တော် မြန်မာလို ကောင်းကောင်းမပြောတတ်လို့ပါဟူသောစကားကို ပြောကြပြီး မြန်မာဖြစ်လျက် မြန်မာပြည်မှာမွေး၍ မြန်မာပြည်မှာနေသူဖြစ် ပါလျက် နိုင်ငံခြားမှာ လေးငါးဆယ်ရက်နေရုံမျှနှင့် မြန်မာစကားကို နိုင်ငံ ခြားဘာသာစကားလောက် မတတ်ခြင်းသည် မျိုးချစ်စိတ်ကင်းမဲ့သူ၊ မိမိ ဘာသာစကားကို ရှုတ်ချသူ၊ မြန်မာဘာသာကို မလေးမစားလောက်သော

ဘာသာ၊ ချင်း၊ ကရင်၊ တောင်သူစကားမျိုး သဘောထားပြီး မြန်မာစာအုပ်ကို ကိုင်ရမှာရှက်သူ၊ လွန်စွာကြောက်သူဖြစ်သည်ဟူ၍သာ ဒိဋ္ဌယုံကြည်ဖို့ ရှိလေရာ ထိုကဲ့သို့သော ခေါင်းဆောင်အချို့ကို နိုင်ငံရေး၌ပင် တွေ့ရှိရလေရာ ထိုခေါင်းဆောင်မျိုးတို့၏စိတ်ကို အဘယ်ပုံ ထူးမြတ်ကိုးစားလောက်သည် ဟု ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ချစ်လျှင် လေးစားရမည်။ စာသည် လူမျိုးပိုင်ပစ္စည်းဟူသမျှတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ထိုအမြတ်ဆုံးသော ပစ္စည်းကို အဖိုးမတန်ဟု သဘောထားကာ မဖတ်ဘဲနေကြလျှင် အမျိုးသားကို ရှုတ်ချရာသို့ရောက်လေရာ ထိုကဲ့သို့ ရှုတ်ချသူတို့အား အဘယ်နည်းဖြင့် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကိုးစားယုံကြည်လောက်ပါမည်နည်း။

စီးပွားရှာသူတို့မှာ စာကိုဖတ်မှ စိတ်ကူးဉာဏ်အသစ်ကို ရနိုင်၏။ သတင်းစာဖတ်ရာ၌လည်း သတင်းတစ်ခုခုမှ စိတ်ကူးဉာဏ်တစ်ခုခုကို ရနိုင်လေရာ ထိုစိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားခံစားရမည့် အကျိုးစီးပွားမှာ အဖိုးမမြတ်နိုင်အောင် ကြီးကျယ်နိုင်လေသည်။

ဟင်နရီဖို့သည် မြင်းမပါသော ရထားများအကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်၌ ဖတ်မိသဖြင့် စိတ်ကူးရပြီး ဖို့မိုတာအလုပ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနည်းဖြင့် စာဖတ်ရင်း စိတ်ကူးဉာဏ်အသစ်အဆန်းရရာ ကြီးပွားသောသူတို့သည် အရေအတွက်အားဖြင့် မြောက်မြားစွာရှိကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ စာဖတ်ခြင်း၌ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထားကြရမည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤစာ၌ပါရှိသော ဤအချက်ကို ငါ အဘယ်ပုံ အကျိုးရှိအောင် သုံးရပါမည်နည်း။ ငါ၏အလုပ်အတွက် ဟိုအချက်ကလေးကို သုံးလျှင် အဘယ်မျှ အကျိုးရှိမည်စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ သတိထား၍ ဖတ်အပ်သည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် တိုးတက်ကြီးပွားခြင်း၏ လှေကားဖြစ်လေရာ တက်လိုက ဖတ်ကြစေသတည်း။

အဘိဓမ္မာ၊ သင်္ဂြိုဟ်ကိုဖတ်လျှင် တရားအကြောင်းကို အနည်းငယ် သိပေလိမ့်မည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအတတ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းကိုဖတ်လျှင် ကား သူဌေးဖြစ်နိုင်၏။ ငါသိပြီ၊ ငါတတ်ပြီ၊ ဖတ်ရန်မလိုဟု တွေးတော

mgyoe.com

အဘယ်ကြောင့် စာစတ်ရမည်နည်း

သော မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီး၍နေသော ရူးပေါပေါလူတစ်မျိုးသည်ရှိ၏။
 ထိုလူမျိုး၏စိတ်၌ ထိုအထင်ပေါ်ပေါက်တိုင်း ငါ့ရူးလို့ပဲ စိတ်ချလက်ချ
 ယုံကြည်ကြရမည်။ အကြောင်းမူကား လောက၌ သိစရာ၊ တတ်စရာ၊ မှတ်
 စရာတို့သည် အဆုံးမရှိအောင် များစွာရှိကြလေရာ ထိုအထင်မျိုးရှိသူသည်
 မိမိကိုယ်ကို ဘုရားနှင့်နှိုင်းသူ၊ ဘုရားကိုဂုဏ်ပြိုင်သော ပိုးစုန်းကြူးဖြစ်လေ
 ရာ အမှောင်အမှိုက်ကောင်ဖြစ်သော လင်းနို့၏ဝမ်းတွင်းသို့ရောက်ကာ
 အမှိုက်မှ အမှိုက်အလှေးဖြစ်ကာ လင်းနို့ချေးအဖြစ်သို့ ရောက်ဖို့သာ ရှိပေ
 သတည်း။

တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၊

နံပါတ် ၂၊ စာ ၁၅၊ နိုဝင်ဘာ ၁၊ ၁၉၃၃။

စာဖတ်ကြပါ

လူမျိုးမှာ စာသည် အသက်နှင့်တူ၏။ အရိုင်းအစိုင်းများမှာ စာမရှိပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ စာစုံလေလေ၊ စာများလေလေ ယဉ်ကျေးခြင်း၏ အဆင့် အတန်း မြင့်လေလေဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးမှာ လောကုတ္တရာစာပေကျမ်းဂန်မှတစ်ပါး အခြားစာများစွာမရှိ။ ရှိသမျှသော လောကီစာများမှာ ဗေဒင်၊ ဟူးရား၊ ဆေးကျမ်းများနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ရိုးရာဝေင်သာဖြစ်ရာ ထိုစာများမှာလည်း ခေတ်ကာလစာများမဟုတ်။ အဟုတ်တကယ် အသုံးဝင်သင့်သလောက် မဝင်။ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်၊ မှန်ချင်မှမှန်မည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာစာများဖြစ်လေ သည်။ အကြောင်းမူကား ဆေးကျမ်းများမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှုပ်ပွေ၍ နေ၏။ အချို့မှာ သက္ကတဘာသာမှ ပြန်ဆိုထားရာ စိတ်ချလက်ချ မှန်ပြီဟု ယုံကြည်ရန် ခက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ဆေးပင်ဆေးမြစ်တို့၏ အခေါ်အဝေါ်များမှာ ဒေသအလျောက် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသည့်အပြင် ပြန်ဆိုသူများ ကိုယ်တိုင်နားမလည်သည့်အခါ မူရင်းအခေါ်အဝေါ်များကို မြန်မာစကား ယောင်ယောင်ဖြစ်အောင် သုံး၍ထားသည်ဟု ပြောသည်များကို ကြားဖူးကြလေသည်။

ဗေဒင်၊ နက္ခတ်ပညာများမှာမူ ဗေဒင်မျှဖြစ်ရာ လူမျိုး၏ ကြီးပွားရေး၊ အသိပညာတိုးတက်ရေးနှင့်မဆိုင်ပေ။ ရာဇဝင်များမှာလည်း ရှေးဥရောပ

mgyoe.com

ရာဇဝင်တို့၏ အဆင့်အတန်းထက် မသာသေးပေ။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ရာဇဝင်ရေးရာ၌ ယခုကာလ ဥရောပတိုက်သားများလို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စုံစမ်းရှာကြံ မွေနှောက်ခြင်းကို များစွာပြုလေ့မရှိ။ တကယ်အလုပ်နှင့် မတူကြချေ။

မြန်မာလူမျိုးတို့၏စိတ်၌လည်း ဘာသာခြားမှ ပြန်ဆိုသောစာများကို ဖတ်ကောင်းသည်မထင်ကြ။ မြန်မာစာပေတိုးတက်ရေးကို အားထုတ်လိုသူများမှာ စရိတ်ကုန်ခံ၍ မလုပ်ဝံ့ကြချေ။ စာကြောင်းမှာလည်း လောကုတ္တရာစာများမှတစ်ပါး အခြားသောစာများကို မဖတ်ကောင်းဟု သဘောထားကြလေသည်။

လောကုတ္တရာစာများကိုဖတ်လျှင် မိမိ၏ဘာသာတစ်မျိုးတည်း အကြောင်းကိုသာ သိဖို့ရှိရာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူအမျိုးမျိုးတို့နှင့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာထိုင်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့်ပတ်သက်ပြောဆိုဖို့ အရေးကြီးသည့် အခါ၌ ပြောစရာစကားမရှိ။ အခြားသူများပြောသည့် အကြောင်းအရာများကိုလည်း နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖတ်ရှုနိုင်သော ကျမ်းစာအုပ်မျှ ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်သည့်အပြင် ဘာသာစာပေများကိုသာ တစ်ဖက်သတ်သိ၍ထားသူမှန်က အဘယ်လူမျိုးပင်ဖြစ်စေကာမူ အသိပညာအရာ၌ အထင်အမြင်သေးခြင်း ခံကြရလေသည်။

ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီးများသည် အထင်အမြင် အသေးခံကြရ၏။ အကြောင်းမူကား ဂျိုးစွတ်ဂိုဏ်းဝင် ဘုန်းကြီးများမှတစ်ပါး အခြားဘုန်းကြီးများသည် လောကီစာများကို ဖတ်လေ့မရှိ။ တရားစာကိုသာ ဖတ်ကြလေသည်။ ထို့အတူ အခြားဘာသာဝင်များသည်လည်း မိမိတို့၏ဘာသာစာကိုသာ သိချေက ယခုခေတ်အခါ၌ မပြည့်ဝသူ၊ ချိန်သားမကျသူဟု အထင်ခံရမည်သာတည်း။

ဤမျှသာမဟုတ်သေး၊ ဘာသာအပြင် မိမိလူမျိုး ရာဇဝင်ကိုပင် တတ်သိစေကာမူ အခြားလူမျိုးတို့၏ ရာဇဝင်၊ ကမ္ဘာနှင့်ဆိုင်သော ဗဟုသုတ မရှိက ယခုအခါ၌ လူတမ်းစေ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ပြောမှားဆိုမှား ၎င်းတို့၏ တွေးခေါ်ပုံတွေး အချိုးအစားမကျခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း ယခုခေတ်ကာလ ပညာတတ်များ၏ စိတ်သဘောထားပုံမှာ

များစွာညှာတာထောက်ထား ကြင်နာတတ်သဖြင့် အချိုးအစားမကျသော ပုဂ္ဂိုလ်စိတ်ကို ထိပါးခြင်း မဖြစ်ရအောင် အထူးသတိပြု၍ လိုက်လျောတတ် ကြလေသည်။

အချုပ်မှာ မိမိလူမျိုးတစ်မျိုးတည်းနှင့် စာပေကိုသာ ဖတ်ကြရသော လူမျိုးမှာ တိုးတက်သောခေတ်၌ အဘယ်သောအခါမျှ ရှေ့သွားမဖြစ်နိုင်ရုံ မက အခြားလူမျိုးများနှင့် တန်းတူလိုက်နိုင်ဖို့ရန်ပင် များစွာခက်ဖို့ရှိလေ သည်။

ငါတို့လူမျိုး၏စာထက် အဘယ်လူမျိုး၏စာမှ ပို၍မကောင်းနိုင်ဟု ပုံသေစွဲမှတ်၍ထားချေက အဘယ်ပြောဖွယ်ရာရှိတော့မှာနည်း။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ဘိုးဖို့ စာတွေ မြောက်မြားစွာရှိရာ စာတတ်သူဟူသမျှ ဘာသာပြန်အလုပ်ကို လုပ်သင့် ကြလေသည်။ ထို့နောက် ပြန်ဆိုသောအလုပ်များကို အမြတ်အနည်းငယ်မျှ သာ ယူ၍ ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းသင့်ကြ၏။ ၎င်းအပြင် ကျေးလက်ပြုပြင် ရေးခေါင်းဆောင်များသည် တိုင်းပြည်၌ စာဖတ်ခြင်းအလေ့ကို တိုးတက် အောင် ဟောပြောအပ်ကြလေသည်။ ဟောပြောရုံမက ကာလပေါ် ဘာသာ ပြန် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ရောင်းချပြီး အမြတ်အစွန်းကို အသင်းရန်ပုံ ငွေအဖြစ်နှင့် အသုံးပြုကြချေက အလုပ်ပိုမို၍တွင်ကျယ်မည်မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍ စာအုပ်များသည် အတတ်ပညာနှင့်ဆိုင်ချေက ထိုစာအုပ် များကို ဝယ်ယူအသုံးပြုသူတို့အား ထိုစာအုပ်များ၌ပါရှိသော နည်းလမ်းများ ကို ကူညီလုပ်ကိုင် သင်ပြကြမည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်၌ များစွာအကျိုးရှိရန် ဖြစ်နိုင်လေသည်။ မဂ္ဂဇင်းဟောင်း၊ ဂျာနယ်ဟောင်းများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူကာ ကျေးလက်များသို့ တင်ပို့၊ ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းကြချေက ကျေးလက်ရွာငယ်သားများမှာ နေ့ချင်း ညချင်း အသိဉာဏ်အလင်းရောင်တို့ ရကြဖို့ ရှိလေသည်။

အမျိုးသား အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ခြင်း၏ အကြီးဆုံးသော အကြောင်းရင်းသည် လောကီဗဟုသုတအကြားအမြင် နည်းပါးခြင်း၊ အတွေး အခေါ် သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ အတွေးအခေါ် သေးငယ်ခြင်းကြောင့် ရေကန်ထဲမှဖားသည် မိမိ၏ရေကန်ကို ဖြတ်တိုသူ

အဘယ်ကြောင့် စာစတ်ရမည်နည်း

အင်ပါယာထက် ကြီးသည်ဟု မှတ်ထင်သလို ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်သမျှကိုသာ ကမ္ဘာပေါ်၌ အဟုတ်ဆုံးဟု မှတ်ထင်၍ နေကြလေသည်။ အက်ဒမန်ကျွန်းသား အရိုင်းများ၏စိတ်၌ မိမိတို့၏ ကျွန်းကို ကမ္ဘာကြီးဟု မှတ်ထင်ကြလျက် မိမိတို့ကျွန်းအပြင် အခြားလူသူ နေထိုင်သော ကျွန်းမရှိဟု စွဲမှတ်၍ထားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်သည် လူမျိုးခွဲလက်အောက်သို့ တစ်စတစ်စ ကျရောက်ခဲ့သည်မှာလည်း မိမိတို့မှတစ်ပါး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော တိုင်း နိုင်ငံကြီးများမရှိဟု မှတ်ထင်ကာ 'အားမတန် မာန်လျှော့' ရမှန်းမသိ၊ အား အစွမ်းတိုးအောင် ကြိုးစားဖို့ကို မသိကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မှားမည်ဟုမထင်။

ယခုကာလ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းများ၌ သင်ကြရသော ပညာများကို ကျွန်ုပ်ညာဟုပြောသောသူတို့၏ အမှားထက် ကြီးသောအမှား အဘယ် မှာ ရှိပါမည်နည်း။

ယခုမျက်မြင် တိုးတက်ပြောင်းလဲသောအခြေအနေကိုပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ညာသမားများတို့၏ အစွမ်းမဟုတ်ပါသလော။ အမျိုးသားကျောင်းတွေ၊ အခြားအထက်တန်းကျောင်းတွေ တိုင်းပြည်၌ မှီလိုပေါက်သဖြင့် ရှေးကလို ဈေးအကြီးအကျယ်မကုန်ကျဘဲ မည်သူမဆို အထက်တန်းပညာကို ရနိုင် သည်မှာ ကျွန်ုပ်ညာသင်သမား ဘွိုင်းကောက်တား လူငယ်တို့၏ အစွမ်း မဟုတ်ပါလော။ နိုင်ငံရေးမျက်စိပွင့်ကာ နိုင်ငံရေးအလုပ်ကို လုပ်ကြသည် မှာ ကာလပေါ် ကျွန်ုပ်ညာသမားတို့ကစ၍ မျက်စိပွင့်ပေးကြသည် မဟုတ် ပါလော။ ယခု မြို့မကျောင်းရန်ပုံငွေနှင့်ပတ်သက်သော အလုပ်များ၌ ကျွန်ုပ်ညာသမားတို့၏ စနစ်တွေမဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်၏အယူမှာ အစိုးရ မင်းများသည် မြန်မာစာကို အားပေးကြသည်မှာ မင်္ဂလသုတ်၊ အတွင်းအောင် ခြင်း၊ ပလိပ်စား ဧချင်း စသည့်စာများကိုသာ အားပေးခြင်းမဟုတ်။ ယခု ကာလ ဥရောပတိုင်း အသိပညာများကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုဖတ်ရှုဖို့ဟု သဘောရရှိလေသည်။ ယခုခေတ်ကာလ တိုးတက်ရေးပြေးပွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ ရှိရင်း စာပေကျမ်းဂန်မျှသည် လုံလောက်မည်မဟုတ်ပေ။ ဂျပန် လူမျိုးတို့သည် အမြဲသာဘာသာပြန်ဆိုနေကြ၏။ ပြန်ဆိုသလောက်လည်း

ဖတ်ကြ၏။ ဖတ်ကြသောကြောင့် တိုင်းပြည်မှာလည်း တိုးတက်၏။ ဘာသာ ပြန်ဆိုသူ စာရေးဆရာများလည်း စာတစ်အုပ်ကို ပြန်ဆိုရောင်းချ လျှင် ကမ္ဘာကို ပထမတန်းသင်္ဘောနှင့် လှည့်လည်နိုင်ကြလောက်အောင် ငွေကြေး ရကြလေသည်။

မြန်မာလူမျိုးမှာ ဘယ်သောအခါ၌ ထိုအခြေအနေကို ရောက်ကြပါ မည်နည်း။ ထိုအဆင့်သို့ မရောက်သေးသမျှလည်း လူတို့၏ ရာဇဝင်၌ အောက်ဆုံးတန်းမှ တက်နိုင်ကြမည်မဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ဘာသာ ပြန်ဆိုခြင်းအလုပ်မှာ စာဖတ်သူများမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်နိုင်လေ သည်။ လူဦးရေများမှလည်း စာဖတ်သူများပေလိမ့်မည်။ မြန်မာလူမျိုးမှာ အခြားလူမျိုးများလောက် လူဦးရေများပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ လူဦးရေများ အောင် တွင်တွင်ကြီး လုပ်ကြရမည်။ မည်သို့ပင် ကြိုးစားစေကာမူ ပဋိသန္ဓေ ကာကွယ်သောဆေးတွေ ခေတ်ကောင်း၍နေသည်မှာ လူမျိုး၏အားကို ချဲ့သည်နှင့်တူလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ အခြားလူဦးရေ ခိုင်လုံများပြားသူတို့၏ တိုင်းပြည်များ ၌ ထိုဆေးများကို သုံးကြသော်လည်း မြန်မာလူမျိုးသည် ထိုဆေးများကို မသုံးသင့်ကြကြောင်း သတိပေးလိုက်ရသတည်း။

တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၊
နံပါတ် ၂၉၊ စာ ၂၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၃၆။

သင်သည် အကယ်ပင် စာဖတ်တတ်ပါ၏လော

(စာဖတ်ခြင်း၌ နည်းရှိလေသည်။ စာဖတ်နည်းကိုသိမှ စာရေးသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ စာ၏အနှစ်အရသာကို သိနိုင်လေသည်။ ယခုခေတ်တွင် စာအုပ်စာတမ်း အမျိုးမျိုးထွက်ပေါ်နေသော်လည်း စာကောင်းပေကောင်း များစွာ မထွက်ချေ။ ယခုထွက်နေသည့် စာအုပ်များမှာ များသောအားဖြင့် ခေတ်တို့၏ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ ခဏပန်းသာ တည်မြဲသော အရသာရှိသည့် စာအုပ်များသာ ဖြစ်ကြလေရာ လတ်တလော စီးပွားဖြစ်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များသာလျှင် စာအုပ်ဆိုင်များ၌ ပြည့်လျှမ်း၍ နေပေသည်။ စာကောင်းနှင့်စာညံ့ ခွဲခြား၍ဖတ်တတ်လျှင် စာအုပ်ကောင်းများ ပိုမို၍ထွက်ပေါ်လာနိုင်စရာ ရှိချေသည်။ ထိုအကြောင်းကိုရည်ရွယ်၍ စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက စာဖတ်နည်းကို ရေးသားပြသလိုက်သည်ကို လေးနက်စွာ ဖတ်ရှုစဉ်းစားရန် ဖြစ်ပေသည်။)

စာဖတ်ရာ၌ ရုပ်ပုံကားကောင်းများကို ကြည့်သကဲ့သို့ ဖတ်ရလေသည်။ ရုပ်ပုံကားများသည် အမျိုးမျိုးကို ရေးခြယ်၍ထားသောကားများ ဖြစ်နိုင်ကြလေသည်။ ထိုကားများသည် ဘုရားတရားနှင့်ဆိုင်သော ကားများလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ခွေးရုပ်၊ ကြက်ရုပ်၊ ငှက်ရုပ်များကို ရေးခြယ်၍ထားသော ကားများလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ တောတောင်ရှုခင်းများလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သတ်ပုတ်ထိုးကြိတ်၍နေသော ကားများလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဘုရား

တရား ကြည်ညိုနေပုံဖြစ်သော ကားများလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

စာနှင့်ပန်းချီ

ဘုရားတရားနှင့်ဆိုင်သောကားများဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သည့်ကားမျိုး မဆိုဖြစ်စေ ကောင်းလျှင် ကားကောင်းဟု ဆိုရပေမည်။ အကျိုးအကန်း သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို အဖြစ်အပျက် အခြေအနေတူအောင် ရေး၍ ထားသောကားဖြစ်ချေက ကားကောင်းဟု ဆိုရပေမည်။ ညံ့ဖျင်းသော ကား ဖြစ်ချေက ဘုရားပုထိုးစေတီကားပင်မှန်စေကာမူ ကားညံ့ဟု ဆိုရပေမည်။

စာမှာလည်း အကောင်းအဆိုးကို ဤနည်းအတိုင်း ဖတ်ရှုသိမြင်ရ လေသည်။ စာသည် ပန်းချီတစ်မျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆေးရောင်ဖြင့် ခြယ်လှယ်သော ပန်းချီမဟုတ်၊ စကားဖြင့်ခြယ်လှယ်သောပန်းချီဖြစ်လေ သည်။ ပန်းချီကားဖြစ်စေ၊ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်စေ ရေးရာ၌ ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံ တစ်ရာရှိရာ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ပေါက်ရောက်သည် မပေါက်ရောက်သည် ကို စာဖတ်သူသည် သိမြင်ရာ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက် မှန်းခြေမပေါ်ပေါက်က စာကောင်း၊ ရုပ်ပုံကောင်းဟူ၍ မဆိုနိုင်ပေ။ စာရေးဆရာ၏ အမည်ကို အစွဲ ပြုကာ ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်ဟု မဆိုအပ်ပေ။

စာနှစ်မျိုး

ရိုးရိုးရေးသောစာ၊ အစွမ်းပြလိုသောစာဟူ၍လည်း နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိလေသည်။ ရိုးရိုးရေးသောစာကား စာဖတ်သူများ ကြေကွဲပါစေ၊ လွမ်းပါစေ၊ ဆွေးပါစေ၊ ထိတ်လန့်ပါစေ၊ ကြောက်ရွံ့ပါစေဟူသော စေတနာ နှင့် ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးသောစာများဖြစ်လေ သည်။ အစွမ်းပြလိုသောစာများသည်ကား စကားအသုံးအနှုန်း ခမ်းနား ခြင်းကို ပိုမို၍ ဂရုစိုက်လေသည်။ ဤအချက်များကိုလည်း သိအောင်ဖတ်ရ လေသည်။

စာကောင်း၏အင်္ဂါ

ဝတ္ထုများကိုဖတ်ရာ၌ ရေငတ်၍လာသူ ရေကို အားရပါးရ သောက်

m g y e . c o m

သကဲ့သို့ မြန်ရှက်မည်ဟု မျှော်လင့်ရန်မရှိပေ။ ဝတ္ထုကောင်းများမှာ အဆုံး၌ ဖတ်သူ၏စိတ်မှာ မကျေမချမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ထောပတ် ထမင်း၊ အုန်းထမင်းကိုစားသကဲ့သို့ ဆိမ့်အီ၍ မသွားနိုင်ပေ။

အများအားဖြင့် အဖျားရှူးသည်ဟုဆိုကြသော ဝတ္ထုများသည် ဝတ္ထု ကောင်းများ ဖြစ်တတ်လေသည်။ ထမင်းစား၍မြိန်သူသည် စား၍ကောင်း တုန်းမှာ ရပ်ရလေသည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တောတောင်ပါသော ကား ကိုကြည့်ရာ၌ မုဆိုးကို အဓိကပြု၍ရေးဆွဲသောကားလား၊ တောတောင်ကို ပြချင်၍ ရေးသောကားလားဟု သိအောင်ကြည့်ရသလို စာမှာ ထိုအသိများ လိုလေသည်။

ဆုံးမသောစာများ

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဟူသမျှ၌ မှတ်သားစရာ ဆုံးမစာများသည် အလို အလျောက် ပါရှိမြဲဖြစ်လေသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သင်ပြမြဲဖြစ်၏။ မှတ်သားစရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါမရှိသောဝတ္ထုဟူ၍ မရှိပေ။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ကိုယ်တိုင် သတိမထားဘဲ စာဖတ်သူအား တစ်စုံတစ်ရာ သွန်သင်ပြသ၏။ ကိုယ်တိုင်သတိထား၍ သိသိရရနှင့် ငါ ဆုံးမပါတော့မည်ဟူသောစိတ်နှင့် ရေးချေက Art (အတ်) ခေါ်သောပညာ ပျက်စီးလေသည်။ ထိုအခါ အဘယ်နည်းမျိုးနှင့်မှ ဝတ္ထုကောင်းဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ရုပ်ရှင်မှဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုမှဖြစ်စေ ဤလိုဇာတ်များကို ဇာတ်ကောင်းဟုမှတ်ထင်၍ နေကြလေသည်။

စာကောင်းစာညံ့

သို့ဖြစ်လေရာ ဝတ္ထုဖတ်ရာ၌ သိသိရရ ဆုံးမဩဝါဒပေးသောစကား ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းအလိုက် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ပေါ်ပေါက်သော အကြောင်းတရား ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း သိဖို့ရန်လိုလေသည်။ ထိုအသိမျိုး မရှိက စာ၏အရသာကို မသိနားမလည်ရာ ရောက်လေသည်။ စာကောင်း စာညံ့ကို နားမလည်သောသူတွေ များကြချေက တိုင်းပြည်၌ စာညံ့တွေသာ

အထွက်များမည်ဖြစ်လေရာ စာဖတ်ခြင်းမှာ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာကြမည်
မဟုတ်ပေ။

မြန်မာ့အလင်းမဂ္ဂဇင်း၊
အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၉၊ စာ ၄၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၃၈။

ဝတ္ထုရေးဆရာများ

မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများကို အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ အပြစ်ဆိုခြင်းသည် လွန်စွာ မှားလေသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့မှာ ပင်ပန်းခံ၍ရေးသလောက် အကျိုးခံစားရ၏။ မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများမှာ မရပ်မနား တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်လျှင် တစ်အုပ်ကျ ရေးနိုင်သူများသော်မှ ထမင်းမဝကြပေ။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာအချို့မှာ စာတစ်အုပ်ကို လေးငါးနှစ် ရေးကြလေသည်။ ရေးသလောက်လည်း အကျိုးထူး ခံစားကြရလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများမှာ ဝတ္ထုကောင်းထုတ်ဖို့ရန် လွန်စွာခဲယဉ်းလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကောင်းများကို ရရှိသည့်အခါမှသာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဘာသာပြန်သဖြင့် ဝတ္ထုကောင်းများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ကြလေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အချိန်ကုန်ခံ၍ ကြံစည်ရေးရမည့်အစား အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကောင်းများကို အသင့်ရရှိသည့်အခါ ပြန်ဆိုရေးသားခြင်းပင်လျှင် စာရေးဆရာမြောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား အနောက်တိုင်း စိတ်နေသဘောထားပုံ၊ အနောက်တိုင်းအလေ့အကျင့် အစဉ်အလာအသုံးအနှုန်းများကို မြန်မာပီပီဖြစ်အောင် ရေးသားရခြင်းသည် လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ပေ။ အချို့ကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မရှိသောသူများသာလျှင် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ရေးသည်ဟု

ပြောကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်သည် အနောက်တိုင်း ရှေးပညာရှိများ၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ထက် ထူးကဲသာလွန်နိုင်ကြသည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ ထူးခြားကောင်းမွန်သော အနောက်တိုင်းဝတ္ထုကြီးများကို ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းဖြင့် တိုင်းပြည်အား အသုံးတော်ခံခြင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို ပြလိုသော မာန်မာနကလေးမျိုးထက် ပိုမို၍ အရာရောက်သည်မဟုတ်ပါလော။ ထိုကဲ့သို့သော စာအုပ်ကောင်းများကို ဘာသာပြန်ဆိုသူများသည် ယခုအခါ လွန်စွာပင် နည်းပါးသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရှိတ်စပီးယား ပညာရှိကြီးသော်မှ အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အသုံးမပြုခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာတတ်သော မြန်မာလူမျိုးတို့၏စိတ်၌ အင်္ဂလိပ်ဆိုလျှင် အကောင်းချည်း မှတ်ထင်ကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပေ။ H.G.Wells ၏ 'The Undying Fire' ခေါ် ဝတ္ထုမျိုးကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုချေက သည်လူ ဘာတွေကိုရေးပါလိမ့်မလဲဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။ ဘားနပ်ရှော၏ဇာတ်များကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုချေက ဘယ်အတွက် ဤလိုဇာတ်မျိုးကို ရေးပါသလဲဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာ ရေးခဲ့၏။ ထိုဝတ္ထုတိုများအနက် အများဆုံးသော ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုတိုများသည် အင်္ဂလိပ်လက်ဖြင့်ရေးချေက ကောင်းလိုက်တာဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။ 'She Was a Queen' စောဒေဝီခေါ် ဝတ္ထုလည်းမကျ၊ ရာဇဝင်လည်းမဟုတ်သော စာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ရေးသောကြောင့် သိပ်ကောင်းတာပဲဟု ပြောကြ၏။ မြန်မာရေးလျှင် ဤကဲ့သို့ အပြောခံရမည်မဟုတ်ပေ။ 'Voltaire' ၏ ပုံတိုကလေးများကို မြန်မာပြန်ချေက ဆားပေါ့၍နေလိမ့်မည်။

'Sir Hall Caine' ရေးသောဝတ္ထုများမှာလည်း အလွန်တရာ ဖတ်၍ ကောင်းလေသည်။ သို့သော်လည်း အစမှအဆုံးသို့တိုင်အောင် သူ့အတိုင်း ပြန်ဆိုရေးသားချေက မြန်မာများသဘောနှင့် တွေ့ကြမည်မဟုတ်ပေ။

အလိတ်ဇန်ဒါဂျူးမတ်ခ်သည် အလွန်အကြူး အထူးကောင်းသော ဝတ္ထုရေးဆရာဟု ဆိုရပေမည်။ ၎င်း၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဗန္ဓုလမဂ္ဂဇင်း၌ ဘာသာပြန်ထည့်ဖူးရာ အများကဲ့ရဲ့ကြသဖြင့် ရပ်၍ထားရလေသည်။

ကျွန်ုပ် ပြန်ဆိုရေးသားသော 'သူရဲကောင်းသုံးယောက်' စာအုပ်မှာ လည်း ၎င်းဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာလည်း များစွာ အပြစ်ပြောခံရလေသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အပြစ်လုံးလုံးမရှိပေ။

အကြောင်းမူကား လူတို့၏စိတ်၌ ဖြစ်တတ်သော သဘောတရားကို Art မြောက်အောင် ရေးသားခြင်းမျှဖြစ်လေသည်။ ကျူးလွန်ဖောက်ပြားခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိပေ။ လူသည် ခြောက်ပြစ်ကင်းသတ္တဝါမဟုတ်ပေ။ သို့ပါ လျက် ခြောက်ပြစ်ကင်းအနေနှင့် ဝတ္ထုလုပ်ကာ ရေးချေက Art ပျက်ဖွယ်ရာ သာရှိလေသည်။

ဝတ္ထုရေးခြင်းသည် ပျော်ဖို့ပါးဖို့ရေးခြင်းဖြစ်၏။ တရားသဘော လုံးလုံးမပါအောင် အပျော်သက်သက်ဝတ္ထုလည်း မရှိနိုင်ပေ။ ဝတ္ထုရေးဆရာ သည် ရည်ရွယ်မှန်းထားခြင်းပင် မရှိစေကာမူ ကောင်းသောအချက်တစ်ခုခု ကို စာဖတ်သူတို့အား သင်ပြရာ၏။ မသင်မပြဘဲ မနေနိုင်ပေ။ လူတို့၏ စိတ်သဘောသည်လည်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ဝတ္ထုကို မဖတ်နိုင်သောလူများ လည်း ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုလူများသည်ကား အဘယ်ဝတ္ထုမျိုးကိုမျှ ကောင်း သည်ဟု ဆိုကြမည်မဟုတ်ပေ။ အချို့ကား ရှေးပညာရှိမှန်လျှင် ကောင်း ပြီဟု အယူရှိတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ကြော်ငြာတစ်ခုကို ပြန်ဆို ခဲ့ဖူးလေသည်။ ၎င်းအသက်အာမခံတိုက်၌ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုလူက ဤကြော်ငြာကို မည်သူပြန်မှာလဲဟု မေးလေသည်။ စာရေး တစ်ယောက်က ပီမိုးနင်း ပြန်ဆိုလိမ့်မည်ဟုပြောရာ မေးသောသူက ပီမိုးနင်း ပြန်ဆိုလျှင် ဘာနေရာကျမလဲ၊ ရှေးက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ရေးခဲ့တဲ့စာ တွေ ကျုပ်အိမ်မှာ တစ်ပုံကြီးဟု ပြောလေသည်။

၎င်း၏စကားသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသောစကားဖြစ်လေသည်။ လှိုင်ထိပ် ခေါင်တင်၏စာတွေ သူ့အိမ်မှာ အမြောက်အမြားရှိသည်ကို ဆိုလိုလေ သလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ယခုကာလ နာမည်ကျော်ကြားသူများကိုပင် သူ့ လောက်မတော်ဟု ဆိုလေသလား၊ မသိရပေ။

တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၊ နံပါတ် ၅၉၊ စာ ၈၁၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၃၈။

mgjoe.com

စာရေးဖြစ်နည်း အတုပရီးနှင့်

ရှေးအခါကစ၍ ယခုအခါတိုင်အောင် မြန်မာစာ တစ်ဖက်သတ် စာရေးဆရာအချို့၏ စာပေ၌ ကဗျာ၊ လင်္ကာ ရေးတတ်မှ စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စွဲမှတ်၍ထားကြလေသည်။ ထိုအစွဲကြောင့် လမ်းလွဲ၍နေသူတွေ များစွာရှိကြလေသည်။ လမ်းလွဲပုံကား ထင်ပေါ်ကျော်ကြား၍နေသော ကဗျာဆရာများကို တုပကာ သံယောင်လိုက်၍ ရေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကဗျာသည် သံယောင်လိုက်ရန် လွန်စွာလွယ်၏။ မြန်မာစကားမှာ အထားအသို ရှေ့နောက်လွယ်ကူ၍ အသံတစ်ခုလျှင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုရှိရာ၊ ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံ စကားလုံးမျိုးတွေဖြစ်ရာ ဖတ်ရွတ်၍ကောင်းအောင် စပ်ဖို့ လွယ်ကူလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့သောကဗျာများမှာ လင်္ကာကျော်သလောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိပေ။

ကာရန်အတွက် ပါဠိတွေကိုလည်း ဆွဲ၍ထည့်နိုင်လေသည်။ အချို့သောကံလ ကဗျာများမှာ စကားနှင့်ပြန်၍ရေးသည့်အခါ ရေးစရာ အကျိုးအကြောင်း မပါမရှိ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်းကို စကားအမျိုးမျိုးနှင့်ထပ်ကာ ရေးစပ်၍ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ကဗျာများမှာ ဘာသာခြားစကားသို့ ပြန်ဆိုသည့်အခါ အနှစ်အရသာ ကင်းမဲ့လေသည်။

ရာဘင်ဒြာနတ်တရီး၏ ကဗျာများ၊ အင်္ဂလိပ်ကဗျာကောင်းများမှာ ဘာသာခြားစကားကို ပြန်သည့်အခါ အရသာမပျက်သည်မှာ စကားနည်း၍

အနှစ်အသား အနက်အဓိပ္ပာယ်များခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ကာလမြန်မာ ကဗျာများမှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ အနှစ်အသားနည်းပြီး စကားတွေ များ၍ နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ မဲဇာတောင်ခြေကဲ့သို့သော ရှေးပညာရှိစာများမှာ အနှစ်အသားများသောကြောင့် ဘာသာပြန်၍ရနိုင်လေသည်။

ကဗျာကို ရေးလိုက လောကဓာတ်သဘာဝ၌ အထင်အမြင်ပေါက် အောင် ဉာဏ်မျက်စိနှင့် ကြည့်တတ်ဖို့လိုလေသည်။ အချို့ကဗျာများမှာ ထိုကဲ့သို့သော သဘောသဘာဝကို မရှု။ စကားအသုံးအနုအရင့်ကိုသာ အားထုတ်ရှာကြံကြသဖြင့် အသံမှာ လွန်စွာနုလျက် နန်းဆန်သော်လည်း အနှစ်အသား မပါမရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထီးသုံးနန်းသုံးမှ ယဉ်သည်ဟူသော အထင်သည်လည်း အမှားကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ ရှေးအခါက မင်းများကို မြှောက်ပင့်ကြသောအလေ့ရှိ၏။ ယခုကာလမှာကား ထိုအလေ့မရှိတော့ပေ။ ထီးနန်းအတွက်သာမဟုတ်ပေ၊ ရေးစရာအကြောင်းတွေ များစွာရှိရာ ဖားပြုပုံ၊ တောက်တဲ့ စသည်တို့ အကြောင်းကိုလည်း ထူခြားသော စိတ်ကူးဉာဏ်ကိုသုံးကာ ရေးနိုင်လေသည်။

ဂျောဘုရင် စံလွန်သောအခါ၌ သတင်းစာများတွင် တေးထပ်တွေ၊ ရှစ်ဆယ်ပေါ်တွေကို တွေ့ရသဖြင့် ဖတ်၍ကြည့်ရာ နတ်ရွာစံသည်၊ ကံကုန် သည်၊ သေသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ ဗေဒင်ဆရာများရေးသော ကဗျာများမှာ အသံသာ၍ ခံ့ညား၏။ နက္ခတ် တွေ၊ ပါဠိအခေါ် စာတန်းတွေ ပြည့်၍နေ၏။

တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးကို ဧကော၊ ဒွေ၊ စသည် ပါဠိစကားနှင့် သုံးလိုက် ရုံမျှနှင့် လွန်စွာကြီးကျယ်သည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ ရာသီပန်းနှင့် နက္ခတ်တာရာတို့ကို ကဗျာ၌ အသုံးပြုသောအလေ့တစ်ခုလည်း ရှိ၏။

ထိုနည်းမှာ ရှေးကဗျာများ၌ မြောက်မြားစွာတွေ့ရသဖြင့် ညည်း လောက်ပြီ၊ အိလောက်ပြီ။ ထိုကဗျာမျိုးကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်၍ကြည့်က ကဗျာ အဖြစ်မှရွေ့လျော့ကာ လောကဓာတ်ပညာကျမ်းစာအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် အရသာခန်းခြောက်လေသည်။ ဘိုဇနိကျမ်းစာကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်လေသည်။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက နာမည်ရ စာရေးဆရာများကို အတုမခိုးရ၊ ကိုယ်ပိုင်တစ်နည်းတစ်လမ်းထွင်ရလေသည်။ မဟာဆွေသည်

ဦးဝဇီရအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်ရေးသဖြင့် နာမည်ကျော်ခဲ့၏။
 ထို့နောက် ဘာကိုမဆို ရေးနိုင်လေသည်။ ကဗျာနှင့် နာမည်ကျော်ခဲ့
 သည်မဟုတ်ပေ။ ခွေးဂဏ္ဍိပေါ်ပြီးနောက် ဝက်ဂဏ္ဍိ ပေါ်၏။ ရောင်း၍
 တွင်ကောင်းတွင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အတူဖြစ်သောကြောင့်
 ထိုစာအုပ်ကိုရေးသူမှာ အဘယ်အခါမှ နာမည်ကျော်ဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။

ရေးစရာတွေ အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ဆုံးမဩဝါဒစာတွေမှာ ကျွန်ုပ်တို့
 ရေးခဲ့လှသဖြင့် ရိုးချေပြီ။ တူလျှင် အကျော်မဖြစ်နိုင်၊ အတူသာဖြစ်ချေမည်။
 အင်္ဂလိပ်စာတတ်လျှင် အကျိုးရှိမည့်စာများကို စာသွားကောင်းကောင်းဖြင့်
 ဘာသာပြန်ခြင်းအလုပ်ကို တစ်ဖက်သတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် ကျော်ကြားနိုင်၏။

သို့မဟုတ် သိပ္ပံမောင်ဝကဲ့သို့ ဖတ်၍ကောင်းသော စာမျိုးကို စေ့စေ့
 စပ်စပ်ရေးတတ်လျှင်၊ ဉာဏ်မျက်စိစူးရှလျှင် ပင့်ကူအကြောင်း၊ ကြွက်စုတ်
 အကြောင်းကိုပင် ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးနိုင်လေသည်။ ယခုအခါ၌ကား
 သူသူငါငါ ဩဝါဒစာတွေကို ရေးကြရာ ဩဝါဒဆရာများသည် ငါးပွင့်ဆိုင်
 ဩဝါဒါစရိယဆရာတော်များလို ပါဝါလျော့ဖို့သာ ရှိလေသည်။

ကဗျာနှင့်ပတ်သက်၍ အဆိုးဆုံးသော အလုံးများကား ဓမ္မော၊ ဓမ္မေ၊
 ဓမ္မ၊ ဓမ္မိ၊ ဓမ္မာ၊ မသွေ၊ အချေ၊ တကယ်၊ အမှန်၊ တစ်မျိုး၊ တစ်ဖုံ၊ အဟုတ်၊
 မချီ၊ ဘနန်း၊ အတည်၊ သနော်ဟူသော ဖြည့်လုံးများ ဖြစ်ကြလေရာ ကဗျာ
 ဆရာပေါက်စတို့နှင့် ဇာတ်စာများမှာ ထိုအလုံးတွေကို လက်သုံးပြုကြလေ
 သည်။

ဘားမားဂျာနယ်၊

နံပါတ် ၃၇၊ စာ ၂၁၊ တပေါင်းလဆန်း ၅ ရက်၊ ၁၂၉၈။

ဆင်းရဲငတ်မွတ်နေရသော စာရေးဆရာများ

စာရေးဆရာများသည် လူအများကို နည်းလမ်းညွှန်ပြ ဆုံးမတတ်၏။ အဘယ်ပုံ ကြွယ်ဝနိုင်သည်၊ အဘယ်ပုံချမ်းသာနိုင်သည်ဟူသော နည်းလမ်းများကို စာနယ်ဇင်းများ၌ ရေးသားကြ၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကား မဖြစ်မြောက်၊ မအောင်မြင်၊ မကြီးပွားကြပေဟု ပြောသူတွေ ရှိကြလေသည်။

စာရေးဆရာကြီးများသည် တစ်ခေတ်တစ်ခါ၌ တစ်ယောက်တလေ လောက်သာ ပေါ်ပေါက်နိုင်လေသည်။ သဘာဝတရားအားဖြင့် တစ်ယောက်တလေ ဆင်းရဲခြင်းသည် လူအများချမ်းသာခြင်းလောက် အရေးမကြီးပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ စာရေးဆရာများ အငတ်ခံနိုင်ခြင်းသည် ဤဓမ္မတာသဘောတရားအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့သည် ကြံစည်စိတ်ကူးသောအလုပ်ကို လုပ်ကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကြံစည်စိတ်ကူးသောသူ မရှိသရွေ့ လောကကြီး ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အကြံပေးသူတစ်ယောက်မှာ လိုက်နာသူ ထောင်သောင်းမက ရှိကြလေရာ ထိုထောင်သောင်းမကတို့မှာ ကြီးပွားကြလျက် စာရေးဆရာတစ်ယောက်သာ မိမိဟောရာကို မိမိမလိုက်နာနိုင်သဖြင့် ငတ်မွတ်ခြင်းသည် ဓမ္မတာအတိုင်းဖြစ်သဖြင့် လူတို့၏အစုအဝေး၊ အသိုက်အဝန်းကို ထိခိုက်ဖို့အကြောင်းမရှိပေ။ စိတ်ကူးကြံစည်ရသော စာရေးဆရာများသည် ကျေးဇူးသိတတ်သူများက ကျွေးမှသာ ထမင်းဝနိုင်သည်။ အကြံလုံးဉာဏ်လုံးများ

mgyoe.com

သည် ရွှေတုံးရွှေခဲများဖြစ်ကာ နဖူးမှကျ၍လာသည်မဟုတ်ပေ။

အပျော်အပါးဝတ္ထုဇာတ်စာများကိုရေးသော စာရေးဆရာများသည် လည်း တိုင်းပြည်ကို ပျော်တော်ဆက်သူ၊ အသိအလိမ္မာကို သင်ပေးဖူးသူများ ဖြစ်ကြလေရာ ၎င်းစာမှာလည်း မိမိတို့အလုပ်ကိုသာ ကြံစည်စိတ်ကူးကြ သဖြင့် အခြားစီးပွားရေးအလုပ်များကို မကြံနိုင်ကြပေ။

ထိုဆရာများသည် စာပေအရာ၌ ပညာရှိဖြစ်ကြသော်လည်း လောက လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဌာနများမှာ ကလေးများလို ကျင့်တတ်ကြလေသည်ဟု အင်္ဂလိပ်ပညာရှိတစ်ယောက် ရေးသားဖူးလေသည်။ ပန်းချီဆရာများသည် လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်တတ်လေသည်။

အချို့များမှာ အလုပ်၌စိတ်ဝင်စားကြလျက် စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို လွန်စွာကြည်နူးမက်မောလျက် ကျေနပ်၍နေကြသဖြင့် စိတ်ကူး ဉာဏ်များကို ရွှေငွေဖြစ်အောင်သုံးဖို့ရာ သတိမရကြပေ။ ၎င်းတို့သည် ငွေကို ရှေးဦးပထမစဉ်းစားကြချေက ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ၎င်းပညာသည်များ ၏အမွေကို ခံရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ Milton သည် Paradise Lost ခေါ်သော အမည်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာရေးခဲ့ပြီးနောက် အဖိုးကို မကြည့်ဘဲ ပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်လေသည်။ Milton သည် ထိုစာအတွက် ငါးပေါင်သာရလေသည်။

ဒေါက်တာဂျန်ဆင်သည် အလွန်ဆင်းရဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ဖိနပ်အပေါက်ကို စီးခဲ့ရလေသည်။

၎င်းသည် ကြွေးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးခဲ့သည်မှာ ကြွေး ကလေးများသည် ကျည်ဆန်ကလေးများနှင့်တူကြောင်း၊ ကြွေးကြီးများမှာ အမြောက်ဆန်ကြီးနှင့်တူကြောင်း ရေးဖူးခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းသည် ကြွေးနှင့်မကင်းခဲ့ပေ။

စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခြင်းသည် ပညာရှိများကို မြေတောင်မြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့မဆင်းရဲက စာကို အပင် ပန်းခံ၍ ရေးကြမည်လည်းမဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့ဆင်းရဲခြင်းသည် တိုင်းပြည် အတွက် အကျိုးစီးပွားပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်းသည် ၎င်းစာရေးဆရာများအတွက် အကြီးအကျယ် ဝန်လေးခြင်းဖြစ်သည်မဟုတ် ပေ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လောကီအကျိုးစီးပွားဘက်ဆိုင်ရာ ကျမ်းပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့သည်မှာ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လေးငါးဆယ်မျှနှင့် နေ့ရောညရော ရေးခဲ့ရ၏။ ထိုလေးငါးဆယ်မှာ တစ်အုပ်မပြီးမီ သုံးထား၍ကုန်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အလျဉ်မီအောင် ဆက်ကာဆက်ကာ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရေးခဲ့ရလေသည်။

အကယ်၍ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိခဲ့ချေက ထိုစာအုပ်များကို ထိုမျှ လောက် ရေးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဖတ်ကြရတော့မည်လည်းမဟုတ်ပေ။ ယခုမှသာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်များ ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ အောင်မြင်သဖြင့် မရေးဘဲနေလိုက နေနိုင်သောအခြေရှိနေသဖြင့် စာအုပ်များလည်း မြောက်မြားစွာမထွက်တော့ပေ။ သို့သော်လည်း အသက် ၅၀ ကျော်ခါမှ ဤအခြေသို့ရောက်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း အတော်ပင် များစွာရေးခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ဝဋ်ဆင်းရဲဟူ၍ မအောက်မေ့။ တိုင်းပြည်၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်သော အကျိုးကုသိုလ်ဖြစ်လေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသာဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့သမျှသည် အသက်ကြီးသောအခါ၌ နှစ်သိမ့်ချမ်းမြေ့ခြင်းကိုဖြစ်စေဖို့ရန် ကံကြမ္မာ၏ စီမံဖန်တီးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါက စာရေးသောအလုပ်ကို ရဖို့ရန် အတန်တန်ကြံစည်ခဲ့၏။ ငတ်တိုင်းပြတ်တိုင်း ဝါသနာအတွက် 'တတ်သည့်ပညာ မနေသာ' ဟူသော စကားကဲ့သို့ မနေသာတိုင်း ရေးခဲ့ရာ ယခုအခါသို့တိုင်ခဲ့သဖြင့် 'ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်' ဖို့ရန် မသင့်တော့ပြီဟု အောက်မေ့ကာ ပူပူပြင်းပြင်း အလောသုံးဆယ် ရေးရန်မလိုသည့် အကောင်းဆုံးသောကျမ်းများကို ရေးဖို့ရန် ကြံစည်၍နေရလေသတည်း။

ဘားမားဂျာနယ်၊ ဒုတိယတွဲ၊ နံပါတ် ၄၃၊ စာ ၃၃၊
နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၃ ရက်၊ ၁၂၉၉။

ပညာတတ်

တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ ပညာသင်ကြားရေး၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် မှောက်မှား၍ နေလေသည်။ လူသတ္တဝါတို့သည် အသက်မွေးခြင်း၊ လူဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ် သို့သော သဘောရှိသည်ကို နားလည်အောင် မကြိုးစားကြပေ။ အများ အားဖြင့် တစ်ဖက်သတ် တစ်လမ်းသွားသူတွေ များကြလေသည်။ ၎င်းတို့ မှာ အမှန်ကို ရှာကြံတတ်သောပညာကို အလိုမရှိကြပေ။ ခေတ်ကာလ အလျောက် လွဲမှားသောအယူတွေကို မှတ်ယူလိုက်စား၍နေကြလေသည်။

ပညာသင်ကြားခြင်းသည် ထိုအစွဲတွေ၊ ထိုအယူတွေကို ပျောက်ပျက် အောင် လုပ်ခြင်းသာဖြစ်သင့်လေသည်။ လူများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထပ် လောင်းဖြည့်စွက်ရန်ကား လိုမည်မဟုတ်ပေ။

နာမည်များကို မေ့လျော့စေရာ၏။ နာမည်ကား မှန်ကန်သောသဘော တရားမဟုတ်ပေ၊ အနှစ်သာရလည်းမဟုတ်ပေ။ ဟုတ်မှန်သောသဘော တရားကို ရှာကြံဖို့သာ လိုလေသည်။ နာမည်သည် သဘောတရားမဟုတ် ပေ။

ငါဘာလဲ၊ ငါ အဘယ်သို့သောသူနည်းဟု ထိုင်၍စဉ်းစားစစ်ဆေး သောသူများသည် လွန်စွာနည်းပါးလေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သိခြင်းသည် ပညာဟူသမျှထက် အရေးကြီးလေသည်။

အကြင်သူသည် အများလူတို့၏တွေးပုံ၊ ခေါ်ပုံ၊ လုပ်ကိုင်ပုံများမှ

လည်းကောင်း၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းများမှလည်းကောင်း ကင်းလွတ်အံ့။ ထိုသူကို ပညာတတ်သူ (ဝါ) 'Educated' ဟု ခေါ်ဆိုရာ၏။ ထိုသူသည် မိမိ၏ စိတ်ကို အတော်အတန်သိသူဖြစ်လေသည်။

ကျောင်း၌သင်ကြားရသော အတတ်ပညာဆိုသည့် အရာများသည် ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်ခြင်းများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအရာများသည် မိမိဝါသနာနှင့်ပတ်သက်သော အရာတစ်ခုနှစ်ခုမှတစ်ပါး အတန်ကြာလျှင် မေ့လျော့ပျောက်ပျက်၍ကုန်၏။ မပျောက်မပျက်အောင် ကျန်ရှိသော မိမိဝါသနာနှင့်ဆိုင်သော အရာများကိုကား ကျောင်းကို မသွားဘဲ တတ်နိုင်လေသည်။ ထိုအရာများကား စင်စစ်အားဖြင့် ပညာမဟုတ်၊ အသက်မွေးရန်နည်းလမ်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ပညာသင်ခြင်းသည် ဆန်ဖွပ်ခြင်း၊ ဆန်ပြာခြင်းနှင့် တူအပ်လေသည်။ ဆန်ဖွပ်ခြင်း၊ ဆန်ပြာခြင်းမှာ ထိုဆန်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်ခြင်းမဟုတ်။ ဆန်၌စွဲကပ်၍နေသော အမှေး၊ ဖွဲ စသည်တို့ကို သုတ်သင်ပစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သုတ်သင်ရာ၌ ဆန်များမှာ အကျိုးအပဲ့ပင်ခံရလေသည်။

လူတို့မှာလည်း ပညာသင်ရာ၌ ရှိရင်းစွဲဖြစ်သည့် မှားသောအစွဲ၊ မှားသောအမြင်၊ မှားသောအတွေး၊ မှားသောအစဉ်အလာများကို ပပျောက်အောင် ပြုလုပ်အပ်ကြလေသည်။

အမေရိကန်၌ ပြည်ထောင်စု ဘယ်နှခုရှိသည်ကို နာမည်နှင့်တကွ ကျက်မှတ်သင်ကြား၍နေခြင်းသည် ပညာမဟုတ်၊ နာမည်တွေကို မှတ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ရှေးအခါက ဘယ်မင်း၊ ဘယ်စိုး၊ ဘယ်သူခိုး၊ ဘယ်ဓားပြ၊ ဘယ်မှာအုပ်ချုပ်သည် ဟူသောအကြောင်းအရာတို့ကို ကျက်မှတ်ရခြင်းသည် ပညာမဟုတ်။ သညာအမှတ်အသားတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။ အတန်ကြာလျှင် မေ့လျော့ပျောက်ပျက်၏။

အဆိုပါနည်းအတိုင်း 'ဆန်ဖွပ်' သကဲ့သို့ ဖွပ်၍ပစ်ခြင်းသည်ကား မမေ့နိုင်သောပညာကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။ ထိုပညာကား 'Character' ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပေ။ သူ့အသက်ကို မသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာ

m g y o e . c o m

ကိုမခိုးခြင်း၊ သောက်စားပျော်ပါးခြင်းများလည်းမဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား တန်ခိုးကြီးသော မင်းတို့သည် ထိုအလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်ကြလေသည်။

'Might is Right' ဟူသော သဘောတရားအတိုင်း ကျင့်ခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုခံရခြင်းသည်ကား တန်ခိုးကြီးသူများကို တန်ခိုးပိုမိုကြီးသော အစိုးရက နှိမ်နင်း၍ပေးခြင်းမျှသာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားစင်စစ်မှာကား သူ့ဘက်ငါ့ဘက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်၏ မှန်ကန်သောသဘောတရားကို မျှတစွာ သိမြင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအသိအမြင်သည် တစ်ခါပေါ်ပေါက်၍ လာပြီးသည်နောက် တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်တော့ပေ။ အထက်ပါ ပညာခေါ်သည့်အရာများသည် ကား မေ့ပျောက်နိုင်ကြပေသည်။ ထို 'Character' သည်လည်း 'Might' ခေါ် သတ္တိထဲတွင် ပါဝင်လေသည်။

ထိုအသိထက် အကျိုးများသောအသိ၊ ထိုအလိမ္မာထက်သာသော အလိမ္မာ၊ ထိုအမြင်ထက်မြင်သောအမြင် မရှိနိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမူကား နှစ်ဖက်သိဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်လိုအကျိုးတွေ များပါသနည်းဟူ၍ကား သဲလုံးနှင့်အမျှပင်တည်း။

သတ္တဝါများ၏တိုးတက်ခြင်းသည် လောကဓာတ်ကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက် ဓမ္မတာဖြစ်၏။ လူသတ္တဝါများကို တိုးတက်အောင် လုပ်ပေးချင်သူများသည် ထိုသဘာဝသဘောတရားကြီးကို လိုက်နာချင်သူများဖြစ်လေသည်။

သတ္တဝါများတိုးတက်ခြင်းသည် စပါးမှ ဆန်အဖြစ်သို့ရောက်ခြင်းနှင့် တူလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းများ၌ ဆန်ရေစပါးဖြစ်အောင် အခွံနှင့်အုပ်၍ပေးခြင်းနှင့်တူသော ပညာကို သင်ပေးခြင်းသည် လူသတ္တဝါတို့ကို ဆုတ်ယုတ်အောင်၊ သို့မဟုတ် တိုးတက်အောင် လုပ်ခြင်းနှင့်တူသည်။

ထိုကဲ့သို့လုပ်သောသူများသည် ဓမ္မတာတရားကြီး၏ အရှင်ဖြစ်သော လောကကြီးနှင့် ဖိလာအတိုက်အခံပြုသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လောကဓာတ်ကြီးကို အတိုက်အခံပြုသောသူသည် အပြစ်ဒဏ်မသင့်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ထိုအပြစ်ဒဏ်သည်ကား အဘယ်နည်း၊ အဘယ်ပုံသင့်မည်ဟူ၍ မပြောနိုင်ပေ။ သင့်နည်းတွေ သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားနိုင်လေသည်။

အချုပ်မှာ အက်ဂျူကေးကတ် ပညာတတ်ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိ၍ အသက်မွေးမှုတစ်ခုခုတတ်သောသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစကား၌ ကိုယ်ကျင့်တရားကား အဘယ်အရာနည်းဟု မေးအံ့၊ 'ကာလံ ဒေသံ' ဟု ဖြေရပေမည်။

လောက၌ အမှန်ဟူ၍ကား ပုံသေကားကျ ယူစရာမရှိပေ။ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ၍နေသော လောကကြီး၌ အရာရာဖောက်ပြန်၍နေ၏။ မှန်ချည်၊ မှားချည်၊ ယခုကား မှန်၏၊ နောက်ကားမမှန်၊ အပြန်ပြန်ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဤသဘောကိုသိခြင်းသည်လည်း နှစ်ဖက်သိဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား (Character) ဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုနိုင်လေသည်။ ထိုအသိသည် လောက၌ အလိုဆုံးဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း လောက၌ အလိုဆုံးဖြစ်ရာ ထိုအသိပင်ဖြစ်လေသည်။

ဘားမားဂျာနယ်၊ ဒုတိယတွဲ-နံပါတ် ၄၄၊ စာ ၇၊
တန်ခူးလဆန်း ၁၁ ရက်၊ ၁၂၉၉။

ကျွန်ုပ်သည် ၅၀၀၀ စာထက် အောင်မြင်၏

စာရေးဆရာအချို့သည် ဟော၍သာ နေကြ၏။ ၎င်းတို့၏ကိုယ်တိုင် ဖြစ်မြောက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာကို မလုပ်နိုင်ဘဲလျက် ဟော၍နေကြသည်။ သင်းတို့ကော ဘာဖြစ်မြောက်သလဲဟူသောစကားမျိုးကို စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသူအချို့တို့က ပြောကြလေသည်။

စာရေးဆရာများ၏အလုပ်သည် စာရေးခြင်းသာဖြစ်၏။ စာရေးခြင်းဆိုသည်မှာ အကျိုးမဲ့ စာတွေကို ရေးခြင်းမဟုတ်။ ဖတ်သူများ အကျိုးခံစားရဖို့စာများ၊ လိမ္မာဖို့စာများကို ရေးကြရလေသည်။ စာရေးဆရာများ စာအုပ်ပုံနှိပ်၍ မရောင်းတတ်သောကြောင့် ကဲ့ရဲ့စရာမဟုတ်။ စာရေးဆရာသည် မိမိ၏ စာရေးခြင်းအလုပ်တာဝန် ကျေပွန်၍ တိုင်းပြည်မှာ အကျိုးဖြစ်စေသည်။ မဖြစ်စေသည်ကိုသာ စဉ်းစားဖို့လိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လို စာရေးဆရာမျိုးမှာ အခြားတိုင်းပြည်များတွင် လူဖြစ်လျှင် သုံးချင်သလိုသုံး၊ သောက်ချင်သလိုသောက်၊ စားချင်သလိုစား၊ ယခုလို ဆင်းရဲကြဖို့မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မကြွယ်ဝခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်မကျေသောကြောင့်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကာ မှောင်ကို ကြိုက်လျက် မိုက်၍နေသူများ၏ အပြစ်သာဖြစ်လေသည်။

ပုံနှိပ်ရောင်းသူများမှာလည်း ငွေကုန်ခံကာ တိုင်းပြည်ကိုလင်းအောင် ကြိုးစားကြသော်လည်း မှောင်ထဲမှ မထွက်လိုကြသော လူမျိုးတို့၏

တိုင်းပြည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့မှာ မချမ်းသာသဖြင့် စာရေးဆရာများအား တန်သလောက်ပူဇော်ခြင်း မပြုနိုင်ကြပေ။

စာရေးဆရာသည် ကလောင်ကိုကိုင်ကာ ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးနှင့်ပတ်သက်သည့် ရေးစရာတွေ စိတ်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်၍လာ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ကုန်သည်ဉာဏ်သမားပင်မဟုတ်သော်လည်း ၎င်းတို့မှာ အကျိုးပိုမိုများစေနိုင်သော အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များကို ပေးနိုင်၏။ စာရေးဆရာသည် မိမိနှင့်မဆိုင်သော ထိုအလုပ်များကို စိတ်၌မထား၊ ထိုအလုပ်နှင့်ဆိုင်သူများအတွက် ရေးပြီး မေ့လျော့ဖျောက်ဖျက်၍ ပစ်လေ့ရှိလေသည်။

ထိုမဆိုင်သောအကြောင်းအရာတွေကိုသာ တွေးကြံ၍နေက အဘယ်မှာ စာရေးဆရာကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရေးသောအကြောင်းအရာများမှာ တင်ကြိုကြိုစည်ထားသော အကြောင်းအရာများမဟုတ်၊ ရေးသောအခါမှသာ ပေါ်လာ၍ ရေးပြီးသောအခါ ပျောက်ပျက်လေသည်။

အကယ်၍ ငါ ဘာကိုရေးရပါမလဲဟူ၍သာ ရှာကြံ၍နေရချေက စာပေကို အဘယ်မှာလိုက်စားနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ စာသမားသည် ဘယ်မှာ စာအုပ်အသစ်အဆန်းပေါ်သည်၊ ဘယ်သတင်းစာ၌ ဘယ်ဆောင်းပါးရှင်တော်သည်၊ ဘယ်စာအုပ်မှာ ဘာအဖြစ်တွေရှိသည်ဟူသော အကြောင်းတို့ကိုသာ ရှာကြံနေ၏။

ဆီဈေး၊ ဆန်ဈေးကို တွေး၍နေသည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဆန်နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးဖို့ရာ အခါအခွင့်ကြုံသည့်အခါ ထိုအလုပ်များကို လုပ်၍နေသောသူ မမျှော်မမြင်သည့်အချက်အလက်များကို ရေးဖော်ပြနိုင်သောသတ္တိကို တစ်နည်းနည်းနှင့်ရကြ၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရသည်မဆိုလို။ ပညာရှိမှန်က အဘယ်အကြောင်းအရာမှာမဆို အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်လေသည်။

ကိုယ်တိုင်မသိက သူများကို မေးရ၏။ စုံစမ်းတန်က စုံစမ်းရလေသည်။ သို့သော်လည်း စာရေးဆရာမှာ ရေးဖို့သည် တာဝန်ရှိ၏။ စုံစမ်းပြီး မဂိုလမ်းကိုသွားကာ Gamble လုပ်ဖို့တာဝန်မရှိပေ။

သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်များကို လုပ်သူများထက် စာရေးဆရာများ

mgabe.com

သာသောအချက်မှာ ကံအရောင်းအဝယ်နှင့်ဆိုင်သော လောင်းကစားသမားတွေ မွဲပြာ၍သွားကြသော်လည်း စာရေးဆရာများ မမွဲနိုင်၊ မပြာနိုင်၊ မြန်မာပြည်မှမို့ သူဌေးမဖြစ်ဘဲသာ နေကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အောင်မြင်ခြင်းအကြောင်းကို အမြဲရေးခဲ့၏။ နို့... ခင်ဗျားကော အောင်မြင်ပါရဲ့လားဟု မေးကြပါစေ၊ ကျွန်ုပ်ထက် အောင်မြင်သူမရှိဟု ကျွန်ုပ် ပြောဝံ့၏။ စာအုပ်ကြီးငယ်ပေါင်း ၆၀၀ ကျော် ရေးခဲ့ရာ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရသောစာအုပ်ပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်သာ ရှိပေမည်။

တိုင်းပြည်များ၏ မျက်လုံးတွေ မြောက်မြားစွာ ပွင့်လေသည်။ အမှန်ကိုပြောခြင်းသည် ကြွားခြင်းမဟုတ်။ အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့သူများ လိမ္မာပါစေဟူသော စေတနာနှင့် အမှန်ကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၅၀၀၀ စားထက် အောင်မြင်၏။ ၅၀၀၀ စားတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေ ပျောက်ကွယ်၍သွားသောအခါ ကျွန်ုပ် မပျောက်မကွယ်၊ ပို၍ပင် ပေါ်ကောင်းပေါ်လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အလားတူ စာရေးဆရာကြီးများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို ၅၀၀၀ စားထက် အောင်မြင်သူများ၊ အိုင်စီအက်စ်များထက် အောင်မြင်သူများဟု ယုံကြည်စိတ်ချကာ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြမ်းကိုစားရင်း စိတ်ကြီးဝင်စေချင်၏။ ကျွန်ုပ်ကား နံနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်ကို ပွဲတော်တည်ရင်း အလွန်စိတ်ကြီးဝင်၍နေ၏။

ကျွန်ုပ်နေသောနေရာသည် လွန်စွာသေးနပ်သိမ်ငယ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကား တစ်နေ့တခြား ဝ၏၊ ပြောင်၏၊ ဆူ၏၊ အကောင်းမှစားတာကိုး၊ မကောင်းလျှင် မျိုမကျ၊ မျိုမကျက စာမရေးနိုင်၊ မရေးနိုင်လျှင် တိုင်းပြည်က ပီမိုးနင်း၏ အသစ်အသစ်ကို အဘယ်မှာ ဖတ်ရပါတော့မည်နည်း။ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ထက် ပေါင်မုန့်က ပို၍ကောင်းသေးသလား၊ ကာဖီရည်က ပို၍မြတ်သေးသလား။

ဘားမားဂျာနယ်၊
အတွဲ ၂၊ နံပါတ် ၃၆၊ စာ ၃၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၃၇။

ပညာရှိ

လောကမှာ ပညာရှိဟူသောစကားသည် အထင်အရှားရှိသော်လည်း ပညာရှိကား အထင်အရှားမရှိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးသားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဟုတ်ရာ မှန်ရာကိုလုပ်မိသဖြင့် ပညာရှိဟူသောဘွဲ့အမည်ကို ရကြသောသူများ ရှိကြပေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူများသည် ပညာရှိဟူသော ဘွဲ့အမည်နှင့် မကိုက်ညီသောအမှုများကို မသေမီ လုပ်နိုင်ကြလေသည်။

လောကမှာ ပညာရှိဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ။ ပညာတစ်မျိုးနှစ်မျိုးကို တတ်သူများသာ ရှိနိုင်လေသည်။ ပညာရှိဆိုသည်မှာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာဖြစ်သော ကြောင်းကျိုးကို သိသူများ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ထိုအသိမျိုးကို ဘုရားရဟန္တာမှတစ်ပါး မည်သူမျှမရကြပေ။ ရှေးအခါက အမတ်ပညာရှိ၊ လူပညာရှိဟု အခေါ်ခံရသူများ ရှိကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အစစ်အမှန် ပညာရှိကြသည်မဟုတ်။ တစ်ခုသော အလုပ်၌ ကံစွပ်မိ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်စွပ်မိ၍သော်လည်းကောင်း လမ်းမှန်ကိုရောက်သဖြင့် အမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ကယ်ဆယ်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အဟုတ်အမှန် အမြဲအားဖြင့် မလွဲနိုင်သော ဟုတ်မှန်ခြင်း၏အသိပညာကို အခါခပ်သိမ်း ရကြသူများမဟုတ်ပေ။

ဤစကား၌ ဘုရား၊ ရဟန္တာမှသာ ပညာရှိဖြစ်ရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရေး၍ထား၏။ ထိုစကားသည်လည်း မှန်၏။ ဘုရားရဟန္တာမှသာ အမှန်ကို